

JIŘÍ PAVELEK

POSLEDNÍ STÍN

DÍL 3.
STŘET OBRŮ

POSLEDNÍ STÍN

Díl 3.

Střet obrů

Jiří Pavelek

Vážení čtenáři,

Chystáte se číst nerozdělenou elektronickou verzi třetího dílu Střet obrů. Přímo navazuje na druhý díl: Procitnutí. Dějově skončí před čtvrtým dílem Návrat legendy.

Proč je nutné zmiňovat tenhle nepodstatný detail?

Protože fyzická verze vychází ve dvou knihách. Svazek jedna zabírá prolog, až třetí oddíl. Druhý svazek pokračuje čtvrtým oddílem do konce, ke čtvrtému dílu.

Není žádný jiný rozdíl. Tiskárna neumí vytisknout mou třetí knihu v jednom uceleném celku. Nechci vám kazit zážitek nuceným rozdělením bitvy o Rodoss. Máte tady všechno, co patří k ucelenému zážitku.

Užijte si čtení.

PROLOG

Volání

Vysoké sloupy přechází v úchvatnou klenbu, nesou zakulacený strop. Směsice hnědozelené barvy podbízí iluzi dřevěného materiálu. Samotná šířka sloupu je zbytečně předimenzovaná. Masivní střecha? Vždyť stačí pouhý proutek plagru, podepřeným maximálně ze tří stran, a ještě navíc udrží osmdesát jedna pater, včetně zahrady.

Levná funkčnost ustoupila předražené estetice. Budova je přirozenou součástí lesů. Dvanáct plagrových kmenů. Žádný není stejný. Jako stromy, různě se klikatí, stáčí a větví. Mladší tenoučké zanikají ve stínech prastarých mohutných veteránů. Příroda nedbá na symetrii. Nesází rostliny do úhledných geometrických tvarů. Chaos je přirozenou tváří života. Extrémně složitý výpočet, který zohledňuje celý ekosystém obrovského lesa a reálně předpovídá expanzi. Nestojí za zmínku, přitom je náročnější než vesmírná navigace. Ruka mistra stavitele nezapomněla na miliony detailů. Tam, kde by vítr odvál semena stromů. Ano, ty tisíce, z nichž vzejdou stovky sazenic budoucích stromečků, až nakonec vlivem ekosystému jich přežije dvanáct, které skutečně vyrostou do plné výšky. Tam a nikde jinde jsou plagrové kmeny.

Předností průmyslové výroby je precizní přesnost. Jenže dokonalost se dopouští chyb. Například praskliny kůry, nedorostlé,

uschlé výčnělky zakrnělých větví, pestrá barevná škála jednotlivých aspektů a podobné nedostatky neodmyslitelně patří k přírodní stavbě.

Životy tisíce maličkých tvorů hnízdí v pečlivě postavených skulinkách. Nejen hmyz obývá budovu. Větší tvorové pravidelně navštěvují příbytek. Centrální sloupy rostou do úchvatné pětisetmetrové výšky. Uzavřená skleněná okna? Žádná, otevřeně volně přístupné rámy oken! Podlahy pater? Plynule souzní s lesním podhoubím. Tenoučkou vrstvu plagru obalila biomasa. Směsice mechů, třisek, hlíny a odváteho listí. Sterilní čistotu hledáte marně. Schodiště, spíše energetické výtahy, přesouvají jednotlivé bytosti mezi patry. Nevyhledávejme přemrštěnou složitost. Každý včetně přírody volí jednoduchost.

Harmonie skrytá v chaosu. Pevně definovaný řád. Všichni zaujmají neoddělitelné místo. Jsou pevnou, nenahraditelnou součástí řetězce. Vrcholné porozumění biosféry...

Sluneční paprsky přinášejí nový den. Vítr nadnáší uvadlé listy. Ty, které nezachytí hmyz a neroznese k hnízdům nebo nepozře, dopadnou na zem a stanou se hnojivem. Nic bezúčelně nepřichází nazmar. Kontrolované počasí udržuje systematické vyvážení veškerého planetárního života. Pestrá škála biomu prosperuje vzájemnou souhrou.

Lehký proces? Postavit vesmírnou loď je lehoučké, zvládne to kdejaká civilizace. Zato stvořit a udržet planetu třídy Gaia je uměním hodným bohů. Musíte zohlednit miliony vzájemných vazeb téměř nespočítatelného života. Zároveň nepřetržitě provádět pravidelné chirurgické zásahy s plným uvědoměním dopadů. Kdo to zvládne?

Jen výjimeční sklízí ovoce tisíciletých budování kolonií do podoby zhmotněných rájů.

Planety podobné Gaii v galaxiích těžko najdete. Sotva sto, možná méně. Pouhé jednotky na miliony planet. Naše galaxie má stovky Gaii. Všechny kvetou v prostoru Rodoské Říše. Hmotný důkaz božství.

Noblesně poetické. Sedím doma, uprostřed monumentů, ve výšce sedmdesáti šesti pater. Prostupnými okny sleduji vrcholky stromů. Napadá mě otázka. Jak vysoko rostou stromy? Asi tři sta padesát metrů. Záleží, kde, tato oblast stromům moc nepřeje. Fouká silný vítr. Pevné vyzrálé exotické dřevo mnohdy překonává lidské železo. Primitivní kultury les vykácí a kmeny draze prodají. Škoda, vždyť rostou tisíce let. Zaslouží péči, včetně úcty.

Oči upnu na svůj plášť. Hmyzí rodinka si ho spletla s bujícím keřkem. Aby ne, zušlechtěná plagrová vlákna, protkaná barevným vzorcem připomínají kvetoucí keřík. Dva dospělí si stihnou chybu uvědomit a uhnou. Děti, ne. Dosednou, zanoří nožičky do látky. Nenápadné zabrnění decentně varuje, neposlouchají. Nehmotný pocit bolesti sevře mysl dětí. Způsobí leknutí. Hledají zdroj, žádné zranění nenachází. Spatří pouze naléhavé výzvy rodičů. Stále nechápou. Energetické pole odstrčí mláďata. Ty zazmatkují, nestihnou zavčas rozvinout křídla. Padají bezmocně na zem. Nedopadnou. Nehmotná síla je zachytí a vyčkává na přílet dospělých. Jejich řapky pomohou dětem společně odletět.

Chce to jen čas, aby se naučily chápat nepsané okolní vazby. Sice svět kolem patří všem, ale svoboda přináší respektování ostatních. Čistě mé osobní věci, jsou mé. Přírodou respektované pravidlo. Dlaní

pobídnu plášť. Proudý světle žluté aury vznesou křišťálově čistý oděv. Rozmotají pevné svazky plagrových vláken. Vstanu a roztáhnu ruce. Plášť samovolně zahalí mé nahé tělo. Složitý proces knoflíků, zipů, spon s bezpočty mechanismů, které slouží k jediné věci – rozdělit jednolitý oděv na části k obléknutí – je reliktem minulosti. Desítky komplexních prvků se snadno pouhým povelém rozpojí, navlečou a znovu propojí. Bezpečí, soukromí, pohodlná funkčnost. Nenápadné úchyty pláště skrývají pestrou sbírku nástrojů.

Ruce dokonají pravidelný ranní rituál. Po vydatné meditaci následuje cvičení. Chabé svalstvo podpírá dlouhé tenké končetiny vyzáblého rodossana. S pohledem na svůj příbytek pokládám tradiční otázku. Jak se naši předci obešli bez moderních výtvarků? Není nová, opakuje se každý den. Poslední čtyři staletí od položení základu téhle budovy.

Tenkrát problémy řešili hrubou silou. Pokračuji připomínkami dob dávno minulých. Dnešní rodossané přehlíží svalstvo. Ideál mohutné muskulatury vystřídaly štíhlé, vysoké postavy. Všespasná technologie dovolí upnout životní priority k podstatnému. Pohlédnu k nebesům s pocitem smíchu. Špatně. Galaktická pustina neskrývá nic zajímavého. Hlavní je... Dotknu se prstem hlavy. Tady, vnitřní svět. Vrcholné sebezdokonalení a šlechtění okolní krásy.

Přikročím ke sloupům. Pohládím plagrový kmen a žasnu nad nebeskou scénérií obrovského bujícího lesa, velikosti velkoměsta. Kam až oko dohlédne se tyčí statné kmeny stromů, košaté koruny větví s útočišti domorodé zvěře. Rozlehlá údolí křišťálově čistých řek, kopce, převisy, chodníky. Vlastně, mechové stezky. Viditelný

nezkročený chaos je pozlátkem mistrovského řádu. Neznalé oko nepozná stovky budov. Nespatří transportní síť moderních vznášedel, připodobněné dávno vyhynulým druhům, které prolétávají nad vrcholky stromů jako ptáci.

Stojíme na kraji civilizace? Snad vesnice, přírodní rezervace, či luxusní vilové letovisko? Omyl. Hledíme na rodosské velkoměsto. Domov pro miliony rodossanů. Město bohů. Pocitem studu sklopím pohled. Opájíme se zlomkem původní krásy. Kéž bych mohl vrátit čas a spatřit Rodoss před Válkou Vír...

Paprsky ranního slunce pohladí respektované znaky kasty Stavitelů, umělecky vetkané do pláště. Privilegium. Žiji, abych zvelebil domov předků. Děkuji. Úctou pokleknou a dotknou se čelem země. Žlutá aura dychtivou připraveností zapulzuje. Jak zvedám hlavu, spatřím drobný kaz. Plagrová větvička podpírá klenbu v příliš pravidelném úhlu.

Nepřípustné. Výtvar mého mládí. Zostuzení cti adepta na mistra. Roztažené prsty zavolají nástroj. Připomíná šest oddělených prstenů nepřírozeně poskládaných krystalů v sytě oranžových plagrových obloučcích.

Aura projede složitou skladbou krystalu. Zaměří nedodělanou větvičku. Miliony proudů oddělí stovky vrstev subatomárních částíček. Okem nepostřehnutelných biliony titěrných částí opouští složité vzorce. Započala přestavba do nového tvaru. Extrémně komplikované stočení spirál různorodých úhlů, od základu vyrobí větvičku. Nezapomenu zohlednit odchylky nedokonalosti přirozeného růstu. Vyladím ideální tloušťku a vrátím mistrovské dílo na původní místo.

Adepti volí snazší cestu, pozohýbají původní tvar. Jen mistr zná rozdíly. Dochází k narušení struktury plagru. Snížením odolnosti a nosné síly. Z celkového hlediska, nepodstatný detail. Nezpůsobí zřícení klenby. Nepraktická, neviditelná estetika mě donutila zahodit větev a vyrobit novou. Běžný rodossan nepostřehne rozdíl. Já ano! Chci být jednou plagrovým Velmistrem. Nesmím přehlížet nedostatky.

Dnes večer jsem nespál. Protože rodossané nespí. Ve společnosti cvičení Rotto meditují, rozjímají, přemýšlí a plánují. Pohlédnu do rohu na pyšný krystal, který trpělivě čeká ve vzduchu. Denní plán se přesune do rozevřené dlaně. Záplava geometrických rovnic osvěží mysl. Perfektní. Budoucí generace strnou úžasem nad mým jménem. Věčný odkaz zosobněný zatím bezejmenným, neznámým adeptem na Mistra. Úspěšným dokončením stavby získám titul plnohodnotného Mistra. Důležitý krok k Velmistrovskému titulu.

Pohlédnu do třístapadesátimetrové propasti a vykročím z domova. Nespadnu. Z budovy vyletí čtyři záhadné předměty. Propojí se průhledným energetickým polem. Jsou mobilní transportní platformou ovládanou silou myšlenky. Nebezpečná výška, silný vítr, pochybná stabilita vratké konstrukce. Připomínám si neškodné bezzubé predátory.

Proč nepoužít libovolné vznášedlo? Nebo třeba stíhačku, nákladní loď. Můžu jít pěšky, zavolat si odvoz. Říše nabízí pestrou paletu přepravních prostředků, stačí zvolit ideální. Proto preferuji pracovní stavitelskou plošinu. Vyletím vstříc rozestavěné budově.

Pod nohama bují čilý městský ruch. Ironie – harmonie. V rodoském městě jsou rodossané menšinou. Dominantními obyvateli je zvěř.

Svoboda dokonalého světa. Absolutní bezpečí, mír, nerušený klid. Kam se poděl strašák stresu, rychlého životního stylu, nouze a boje o přežití? Zmizel v pověrách zapomenuté minulosti. Nemoce, nouze, strádání, smrtelnost – neznám význam těchto slov. Životní dílo je mým světem. Titěrná mravenčí práce naplňuje duši hřejivým pocitem zadostiučinění. Hvězdy leží na dosah ruky. Z celého vesmíru volím zrníčko. Jsem člen stavitelské kasty, konkrétně budovatelé měst domovského světa. Kráčím ve šlépějích vznešených předků.

Zastavím u decentně pojaté sochy. Neživý, šedesáti metrový velikán vyzdobený drahými kovy sedí a natahuje ruku k příchozím. Nádherná připomínka vzniku Říše. Socha nejvyššího, podobné najdete všude.

„Děkuji nejvyšší Zerone. Naučil jsi nás stavět epochální monumenty,“ nahlas vyřknu oblíbenou modlitbu a sklopím čelo až k energetické podložce. Nevyčnívám přemrštěnou úctou. Ostatní rodossané následují mému příkladu. Krátké zdržení stojí za všechen čas. Inspirující pohled. Proč není všude? Každá budova by měla mít zmenšenou variantu Zeronovy sochy. Zbožné přání.

Svižným letem přistanu doma. Někdo cizí by namítl: jaký domov? Vždyť jsi v práci. Ano, ale srdce mi nedovolí srážet vášnivé emoce hanlivým výrazem. Pohládím stěnu devítisetmetrové budovy. Dokončený mrakodrap. Omyl – je to domek, který končí rozlehlou terasou. Místo střechy zahrada s vysázenými stromy byla málo.

Neodolal jsem lákavé vizi tlusté stočené spirály s rozhlednou. Samozřejmě jsem nezapomněl vyhotovit síť krmítek a rovnějších ploch k uhnízdění ptáků. Nebudeme sobečtí, život zaslouží prostor. Migrující druhy hledají kýžený odpočinek. Budova patří do série kýčovitých hraničních staveb. Fenomenální scénérie výhledu přes celý les jde ruku v ruce s podporou biomu.

Proud spirály zakončí obrácený kuželovitý podstavec s vysokorychlostním výtahem. Vizi o využití nosného průhledného plagru nepreferuji kvůli bezpečnosti navigace. Opravdu nechceme mít nad lesem průhlednou kilometrovou budovu. Nejde o rodossany, rozpoznají obrysy stavby. Živočichové bohužel ne.

Sestoupím ze stavební plošiny, která rázem splyne s rozestavěnou rozhlednou. Počká na příhodné zavolání. Společnost hledám marně. Projekty s nižším stupněm priority staví pouhých šest společníků. Vždyť budujeme jenom kilometrovou budovu. Je nás až moc. Pomyslím si. Já, jeden vnější stavitel a tři interiéroví budují místnosti, včetně plné výbavy. Pátý řeší technologickou stránku věci, jako je cestovní propojení, komunikační síť, osvětlení a další.

Poslední šestý náleží do kasty Ochránců. Velmistr umění s červenou aurou. Žijící legenda. Slavný sochař, malíř, vizionář, kreslíř. Poprvé jsem ho spatřil, jak si během rozhovoru krátil chvíličku malbou do hlíny. Pět minut práce, nezanechal podpis, natož varování. Stačilo neopatrně šlápnutí a byla by pryč. Vydržela celý měsíc. Všichni ji s úctou obcházel, včetně zvířat.

Kráčím po historii. Jsem součástí dějin. Vyhodím krystal. Pramínek žluté aury nalezne jeho příhodné místo. Aktivace. Výhled

zastíní těžko srozumitelná směsice symbolů. Roztáhnu ruce. Pokročilé nástroje plynule přiletí z kapes pláště přímo do dlaní. Stanou se náramky rukou. Svět ožije energetickou bouří. Atom po atomu se skládají stěny rozhledny. Rostou, bují a kvetou před očima. Hodiny plynou. Soustředění neuvadá. Stojím zcela sám obklopen splněnými sny. Jsem tisícipaprskovým sluncem.

Chapadélka aury pilně pracují. Zhmotňují vypočítanou rovnici. Rodí dvanáct sloupů s klenbou. Okna rozměry klamou, jsou zároveň dveřmi. Rovné křivky náleží začátečníkům, proto stvořím iluzi božské síly. Jako kdyby dvě obří ruce chytily podlahu a strop rozhledny, pak je proti sobě vytočily. Perfektní zákrut. Hrubé rysy hotové. Zítra vyrobím střechu.

Konec díla? Ne, začátek dlouhých týdnů pilování. Historie plagru sahá hluboko. Existuje nespočet druhů, typů, variant a spojení odlišené jak prvky, tak výrobním postupem. Rozdílné vazby, definuji určení. Umělecký plagr připomíná květ. Na hrubý základ postupně přidáváme vrstvu za vrstvou, jako okvětní lístky. Oko pohladí konečná podoba živé, trojrozměrné, vystouplé mozaiky.

Přilétají první ptáci, nadchází večer, čas odpočinku. Měl bych, leč nechci odejít. Relaxuji prací. Jsem šťastný. Vykročím k prázdnu. Aura pohasne, nástroje se vrátí do pláště. Převravní plošina vylétne vstříc noze. Vedle. Noha propadne. Umělý stroj zpočátku nechápe. Vždyť říkám, nechci odejít. Ještě malou chvilku si posedím. Bláznivé, sedět bez sebemenšího jistění kilometr nad zemí na nedokončené římse rozhledny. Čirý hazard.

Není, pud sebezáchovy vymizel. Co nehoda? Zafouká silný vítr nebo mě srazí přistávající živočich. Spadnu, zemřu. Opravdu? Co je smrt? Proč přemýšlím o blbostech? Důsledek středního věku. Osudová devítistovka je za dveřmi. Rodoss, střed Říše, symbol bezpečného útočiště. Rajská zahrada, skálopevná a věčná jistota.

Pronikavý záblesk na nebi vyruší relaxaci. Vzbudí zájem, zvědavost. Další a další záblesky. Vzpomínám, prohledávám archaická slova. O-hňo-stro-j? Vylovím tisíce let zapomenutý pojem. Kde jsem ho naposled slyšel? Při debatě s Ochránci. Konkrétně ve spojení: ohňostroj používají primitivní druhy. Estetickými pěknými světelnými efekty oslavují významné události.

Nesmysl, rodossané se k podobným zvrácenostem neuchylují. Barevná show pokračuje, sílí a je blíž. Oblohu zčeří hustý mrak. Doléhají dunivé ozvěny. Mrakem prostupuje požár. Hoří celá obloha. Přírodní katastrofa? Rodoss má důsledně řízené počasí. Zápavy, hurikány či vlny sucha jsou cíleně vyvolané k vyvážení ekosystému. Sopky dávno nevybuchují, od dob Sjednocení nehořelo. Tupá síla drastických devastačních zásahů není zapotřebí. Marně hledám příčinu. Nechápu, protože sleduji zdrcující sled nemyslitelných událostí.

Západ slunce nepřichází. Naopak bouře přináší nečekané svítání. Exploze! Hejno něčeho mrňavého padá dolů. Zaostřuji na obrovskou vzdálenost zahalené obrysy divných tvorů. Jedno je jisté, nepatří do rodosské flory. Proč čile máchají ocasy? Jako by házeli zvláštní předměty. Rozmnožování dělením, nebo odhazují zátěž?

Nedopadne to do budovy. Zkamením překvapením. Právě vidím odlesk ochranného městského štítu!

Tvory urputně pronásledují kulaté předměty. Rodosská oka, účelní bojovní droni. U svatého Zerona, vždyť střílí. V záplavě energetických výbojů shoří těla tvorů. Přilétají další a pálí střely po okách. Ladné, precizní úhybné manévry jsou vlastní rodosské technologii. Nebezpečné rány neškodně míjí drony. Co zmůže pět pohotovostních dronů proti tisícům nepřátel? Nezastaví hořící mrak. Vzduchují, ničí stovky neznámých tvorů. Výboji zapálí okraje mraků. Mraky nehoří, ledaže... Jsou tak na sobě natěsnané, že výboje projdou jako žhavé kopí masou těl.

Lehké varianty zbraní nestačí, chybí těžší kalibr. Dron za dronem podléhá zdrcujícímu náporu tvrdých zásahů. Vynikáme extrémně silnými štíty. Oko má průměr jednoho metru. Je mrňavou koulí s vlastním vesmírným pohonem, zbraní krátkého dosahu, navigací, pomocnými systémy a drobnoučkým generátorem štítu, chráněné decentním plagrovým pancířem. Primárním určením je podpora stíhačů a silnějších lodí. Jsou páteřním prvkem lehce nahraditelných sil prvního sledu. Skutečně vydrží hodně. Jenže nezasáhlo je deset střel, natož sto, ale pár stovek. Kvantita časem zničí kvalitu.

Co teď? Jak mám reagovat? To je sen, zdání, fikce! Kdo by se odvážil napadnout Říši? Možná odlehlou novou kolonií. Dobře, chápu, umím vypočítat astronomicky mizivou pravděpodobnost. Jádro Říše, Rodoss! Čtyřicet tisíc let nebyl napaden. Stačí pouhé překročení hranic, které jsou vzdáleny stovky světelných let a pretoriáni rázně odpoví. Tihle... ukážu k nebesům. Museli letět dny výsostným

rodosským prostorem. Před zraky všech. Absurdní, nemyslitelné zdání, šálení smyslů. Odmítám přijmout iluzi za skutečnost.

Pohrdavě pohlédnu na tvory. Přistávají, úrodná pole hyzdí nohy cizáků. Čirý chaos ovládá stvoření. Napadají vše živé. První země zmatená, překvapená domorodá zvěř. Stopku nebezpečí vystaví až městský štít. Obrana nereaguje. Bojové pořádkové síly? Další starobylé slovíčko, jehož význam si musím vyhledat.

Příběh Stavitele jménem Urkon, adepta na titul mistra kasty, nemá jasné rozuzlení. Protože jako většina nevnímá hlubší důsledky probíhajících událostí. Reálně již nedrží otěže svého splašeného života. Přežije či zemře, neví ani nejvyšší? Urkon společně s ostatními rodossany podlehl přemíře jistoty. Arogance rasy zvyklé vždycky zvítězit zaslepila oči. Zapomněli na dědictví průbojných, nezlomných předků. Stávají se bohy na hliněném trůně.

Životy rodossanů se zastaví, ustrnou v mrtvém bodě. Překvapení, nepochopení, šok. Jsou přirozenou odpovědí dominantní civilizace, která nezná války. Neutíkají, nehledají útočiště, či zbraně. Cíví. Masa garénů buší do štítu. Láme své kosti, rozbíjí údy, sebevraždě naráží do bariéry. Výsadek nekončí. Z nebes padají přeplněné vaky tvorů, připomínají déšť. Garénský parát obkličuje nevinné, zranitelné město. Stromy za hranicí štítu uhynou. Bujnou flóru pozřou hladová hrdla temnoty. Krvavé cáry těl zadupou chladné tlapy.

Život upíná oči k pánům Rodossu. Marně, spásná záchrana nepřichází. Nečinně přihlíží masakru. Stále jsou v bezpečí. Štít vydrží hodiny i dny. Ale Rodoss není jen sérií obrovských nedobytných měst. Co vesnice, odlehlé poklidné výspy, izolované chrámy

zasvěcené bohům, zahrady, parky, neposkvrněné rezervace života. Kdo je ochrání?

Všechny stavby musí být povinně vybaveny ochrannými štíty, opevněním, silnou autonomní výzbrojí a pretoriánskou posádkou. Tradice zavedená hned po Válce Vír. Prvních deset tisíc let byla důsledně dodržována. Byla moderním výnosem Rady, teď zmizela, zredukována na minimum. Přehlížet nebezpečí je hříchem mocných.

Milionové roje apaticky míjí přehlčenou orbitální obranu. Planetu osévají hbité přepadové oddíly průzkumníků. Jako všichni z první vlny, jsou naprosto bezcenní. Ať zhynou.

Radu ochromil chaos a nezvyklý, nový, neznámý pocit. Strach. Nesmrtelní rodossané neumírají. Mýtus, kterému uvěřily všechny kasty, až na jedinou. Pretoriáni, věční strážci odkazu posledního, největšího velitele historie. Synové Dorgy, prvního pretoriána. Chaosu odpovídá malý plamínek psionických čepelí. Stávají se doutnajícím stéblem budoucí pochodně. Hrstka mocných zvyklá umírat za Říši reaguje hlasitým pohrdavým výsměchem. Neustoupí, nepoleví, neznají strach, natož slitování. Neskončí, dokud nevyženou garény z Rodossu. Činy píší historii. Epochální hrdinství.

Vesmírnou prázdnotou se rozléhá volání.

Bitva o Rodoss začíná...

ODDÍL I.

Začátek konce

Eskadra vyhnanců míjí warp prostor. Prolétá nepopsatelným chaotickým světem, zdeformovaným brutální silou motorů galaktické třídy. Zakřivený vesmír, pokroucený fyzikálními zákony, bičuje výboji masivní plagrový pancíř. Je bouřlivou řekou plnou nástrah, pastí a iluzí svádějící nezkušené námořníky k útesům. Nezabloudí, nesejdou z cesty, plují za voláním dojatých srdcí.

Šest set osmdesát dva let nespatrii domov. Zapomněli? Ne! Z každého draze vybojovaného vítězství letěli s poctami domů pro další úkol. Nejoblíbenější část každé mise, spatřit domovské břehy. Symbolický čestný návrat hrdinů.

Kdyby neživá technologie mohla mluvit. Teď radostí pláče a zpívá oslavné sonety. Nemůže, proto vypráví příběh po svém. Malbami sesbíraných za dlouhých dvacet tisíc let. Pyšný červenooranžový trup vzdoruje warpovým peřejím. Čestné znaky legend pretoriánské kasty sráží hanebný kaz. Černý pruh.

Tor'ke je první a zároveň poslední lodí Rodosské Říše sražené z nebeských výšin do nechutného bahna vyvrhelů. Zneuctěná černým symbolem nejvyššího zostuzení. Navždy vykázaná, všemi zapomenutá, opovrhována pamětníky svázanými slibem mlčení.

Sídlím tam toho, onoho, bezejmenného někoho. Vždyť už ani není rodossanem. Je něčím nechutně odporným.

„Proč mám být trestáná?“ zeptala by se loď. Copak dvaceti tisíce lety věrné služby neprokázala dostatek odhodlání chránit Říši? Postavili ji s láskou praví mistři loďařství. Hostila pretoriánské legendy. Vzduchovala barbarům, pirátům, plenitelům. Odrazila výbojně agresivní rasy. Palbou zapříčinila pád celých civilizací. Trpěla, s odporem přijímala bolestné rány, jen aby ochránila slabší plavidla. Neváhala trupem zastínit bezbranné, utiskované bratry. A nakonec stačil jediný hřích.

Věrnost! Osudná loajalita celé posádky ke svému právoplatnému veliteli stála za jejich společným pádem do zapomnění. Křišťálově čistá, nevinná a hrdá loď přijala černý pruh. Nemusela, vlastně nesměla. Zároveň musela. Pretoriáni své bratry neopouští. Věří v naději, poučení druhými šancemi. Tentokrát ne. Provinění žádalo trest smrti. Ale moudrý Zeron zakázal definitivní rozsudky. Za Války Vír příliš rodossanů zemřelo bratrskou rukou. Proto zakřičel dost! Říše přijala vůli nejvyššího. Novodobá krutost našla cestičku k trestům trýznivějším, než je smrt. Vyhnanství.

Otázky hodné bohů: smaže jedno špatné velitelské rozhodnutí tisíce skvělých činů? Ospravedlňuje tato chyba porušení upřímných přísah celoživotních věrností? Je pravda, že náš velitel udělal chybu? Nebo je to jinak? Možná, nesdílíme pohled Říše prezentovaný Radou. Kde leží čestné východisko? Která autorita je vyšší? Zbývají dvě možnosti – následovat či zříct se velitele. Obě jsou špatné.

Pyšnou Tor'ke s celou její eskadrou, domovem pro sedmnáct tisíc pretoriánů svázalo osudné rozhodnutí. Dostáli doslovným zásadám a pravidlům pretoriánské kasty zapsané do starobylých svitků samotným Dorgou. Rodosským bohem, který se vyrovnal Zeronovi. Rada čelila rozkolu. Vzporu kasty, která nejvíc z Říše symbolizuje Sjednacení. Zvolila nejlepší řešení. Snad, možná, asi, doufáme, že správné... Silné emoce, po 682 letech vychladly. Pochyby odvál spásný čas. Jasnou minulost upravil chytře a vkusně pojatý moderní výklad dějin. První obětí lži se stala již zesnulá, nikým nepohřbená pravda.

Jak Tor'ke brázdí koryto warp prostoru, pod černým pruhem vše živá připomínka osudových událostí. Je to problém? Vždyť stačí jedno Zeronovo slovíčko, či rázné dupnutí Dorgy a vše je vyřešeno. Oni nejsou, jsou mrtví. S počty pohřbeni před čtyřiceti tisíci lety, krátce po Válce Vír. Zanechali po sobě odkaz, potomky bohů, svobodné nezávislé děti Rodossu.

Možná jsme ho měli přece jen zabít. Zbavit se jednoho problému. Teď řešíme dva. Ironie, invaze na Rodoss je menší starost. Sesazený se vrací. Mocná a neomylná Rada sdílí nevyřčené obavy. Trápení nezabrání jeho příchodu.

Záře světle oranžových očí se odráží v mozaice křiklavých symbolů. Jsou to příběhy tesané krví. Eposy legendárních bitev, básně plné vysmívání smrti. Přijal za vlastní krutost a zlost. Pohrdal nepřáteli, kteří si nezasloužili zemřít jeho rukou. Smutné. Staletí bojoval, a přesto nepoznal rovnocenného protivníka. Procestovat celou galaxii nestačilo k nalezení respektovaného velikána, z jehož

rukou by přijal čestnou smrt. Slastný boj prožívá s apaticky znuděným výrazem naprostého opovržení.

Své tituly přijal, neb patří uniformě. Za činy je oslavován, veleben a respektován. Přitom sám sebou pohrdá. Nedokázal nic hodnotného? Splněné nemožné úkoly byly zkrátka příliš jednoduché. Chtěl prokázat ještě větší hrdinství, sáhnout si až na dno. Nemohl.

Sedí zcela nahý ve své kajutě a přemítá. Vzpomíná, zároveň pozoruje prázdnou pretoriánskou zbroj. Je honosná, mohutná, protkána dechberoucími malbami tvrdě vybojovaných zásluh. Mladší bratři mu závidí bohaté zkušenosti. On? Ze stovek bitev respektuje stěží zlomek. Všechny vybojoval pod svým posledním velitelem.

Ordos dal jeho marnivému zabíjení smysl. Poradil a podal pomocnou ruku odhodlanému šilenci. Vzpomíná na naše první setkání.

On, vlastně já, nevyzrálý, naivní, zaslepený pretorián se zelenou aurou, který přišel zemřít. On průbojný, odhodlaný velitel s obrovským potenciálem, který přiletěl odrazit útok. Zachránil mě, nakopl, profackoval a donutil pohlédnout až za neprostupné hranice smrti.

Sklopí pohled, stydím se za své mládí. Byl jsem hlupákem, fascinovaným Dorgovým učením. Teď mám nový vzor, učitele, vůdce, ochránce. Mistra.

Bojem kalené svaly zvednou pretoriána čelem ke zbroji. Nemá na sobě nic. V čiré nahotě připomíná boha chaosu. Úchvatná muskulatura dlouhých šlachovitých hbitých nohou podpírá ještě dominantnější hrudník. Statné ruce upřednostňují výdrž před

přehnaným objemem. Paradoxně, tvrdý výcvik se cvičením Rotto přinesly jedno i druhé. Předimenzované svalstvo je vnuceným reliktem minulosti. Ve své podstatě jsou postradatelné. Vytrvalost přináší vítězství. Demoralizovaný nepřítel udělá chyby. Pretoriánství dbá na děsivou vizuální stránku, jenž mezi nepřáteli zasévá strach. Zběsilé tempo, ladnost pohybu a neúnavnost utváří zasloužený mýtus neporazitelnosti.

Ano, to je má kasta! Odpočinkem pohrdám. Bojuji tak dlouho, dokud nezemře poslední nepřítel. Hodina, den, týden? Zbytečné pojmy. Polevím, až zazní vítězné zvolání. Dřív přirozená, jemná, světle červená kůže zdrsňela brutálními podmínkami. Překáží vrozené slabosti rasy. Měkká kůže? Proč nepoužít hrubou vrstvu silné pokožky? Ustoupí stranou přemrštěná citlivost na teplotu, sluneční záření a nehostinné prostředí chladného vesmíru.

Křehké klouby, zpevníme.

Zranitelné orgány, zdvojíme.

Změněný vzhled je spravedlivou daní za urychlenou evoluci s genetickou manipulací.

Tělesná stavba přijatých členů podléhá potřebám kasty. Proto pretoriáni v žádném ohledu nepřipomínají průměrného rodossana, ale dávné drsné předky. Dorga byl opakem malého, nevýrazného, vyzáblého, křehkého Zerona. Víme, čím jsme děti. Chytí zbroj. Držíme bohaté, zušlechtěné dědictví. Potřebuji tě? Jsem dokonalý. Neporazitelný. Nezasažitelný. Mohu bojovat nahý! Zakrnělé obličejové svaly napodobí zamračení. Zakřičím své jméno a strachy

zmizíte. Nenajdete kuráž čelit mému hněvu. „Ke-ton!“ zahřmí myšlenka. „Rozumíte? Jmenuji se Keton a jdu bránit svůj domov!“

Poklekne, pohladí obnažené tělo. „Jsem rodossan, neposkvrněný, čestný.“ Vztyčí hlavu: „Neponížený, nezlomený, nesražený! Nahý poprvé od vybojování privilegia, co můžu nosit pretoriánskou zbroj. Před šest set osmdesáti dvěma lety má pasivita s nečinností dopustila pád Ordose. Poslechnutím jeho vlastního příkazu jsem ho zradil! Přikázal ustoupit stranou a já nezaváhal. Nadávali mu, bezcitně strhávali právem vysloužené tituly. Ponížený, zlomený, zadupaný se krčil ve stínech rozezlené Rady. Adonova snaha hájit jeho čest neuspěla. Ztichl pod tíhou hrozeb. Čestní pretoriáni nenalezli odvalu čelit nejvyšším. Nechápatý dav zažíva ubíjel mého osamoceného mistra. Kéž bych byl jiný. Ne, splynul jsem v houfu zbabělých, tichých sraabů, kteří upínali naděje k sochám Zerona a Dorgy. Nemohli zasáhnout. Nechápal jsem jejich učení. Dorga nestrpěl ponížení, natož nespravedlnost. Jednal a bylo by mu jedno koho tím našťve. Proč jsem se nechoval stejně?“ pěsti zaboří do plagra.

„Kdybych tam klečel teď, chytím své mladší já a rozsekám ho na malé kousíčky, pokud nevstane a nebude bojovat!“ vyvře léty hromaděný hněv. „Naposled jsem byl sraabem! Slyšíte? Budu bránit svého mistra do poslední kapky krve! Nepřehlédnu žádnou další urážku. Činy ochráním velitele. Tělem zastavím příval kamenů. Ráznými slovy utnu nadávky. Ordosova čest je mou vlastní! Už nejsem bezduchá loutka. Titul Vysoce Ctěného Staršího Mistra Pretoriána z Vůle Rady přináší odpovědnost. Nezřeknu se svých povinností! Hladovím. Toužím po krvi! U velikého Dorgy přísahám, očistím jméno mistra a čepelí ztrestám garénskou opovážlivost! Dokud nevymýtím garény, nesundám si zbroj!“ dotkne se čelem země. Aura

zapulzuje v symbolickém utvrzení slibu. Společně s celým vesmírem je svědkem Ketonovy přísahy.

Rázně vykročí. Hrozivé tělo s ostrými rysy splyne se zbrojí. Psionické čepele proříznou temnou kajutu. „*Jsme světlem. Poslední zbraní Říše. Strážci jejího posvátného klidu. Za slávu. Za Rodoss. Za bohy. Pohltíme temnotu a zabijeme smrt!*“ Svět za zády přestává existovat. Nepřítel číhá před ním. Až najde nejbližšího garéna, utkví mu v paměti? Proč? Garenové jsou vyhynulou rasou. Zatím o tom neví. Nebudou vzpomínáni. Navěky zmizí v odlesku pretoriánských čepelí.

Typickým arogantním krokem pochoduje k velicímu středisku Tor'ke. Míjí nedočkávané bratry. Čestně bijící válečné bubny s pokřiky za Rodoss zaplnily dřív tiché chodby eskadry. Radostný návrat, rozkaz bránit domov probudil vášně v těch nejchladnějších, nejizolovanějších a nejapatičtějších srdcích. Rodoss udrží. Maličká, nepodstatná, přehlížená válka lidstva s garény upoutala pozornost samotných bohů. Rodossané vstupují do války.

Ketona čeká dlouhá cesta. Může aspoň obdivovat domovskou loď. V dobách uvedení lodní třídy Tor'ke se jednalo o hypermoderní koncept. Splněný cíl vyrobit dokonalou válečnou loď, které se žádá jiná nevyrovná. Odpustíme-li si sáhodlouhé podrobnosti a pomineme revoluční vylepšení, pak nás překvapí stále přítomné archaické prvky. Jsou zbytečné. Reálné zničení plavidla je prakticky vyloučeno. Naštěstí Stavitelé moc dobře znají význam slovíčka prakticky.

Mizivá šance není nulovou. Sebelepší pancíř nevydrží věčně. Důslednost velí vzít v potaz kritická poškození a použít protiopatření.

Ano, bavíme se o drahých pojistkách proti vzácným situacím. Výsledek? Tor'ke připomíná pevnost. Slabina trupu v podobě oken úplně chybí. Trup je připraven na mnohočetná proražení. Řada záložních programovatelných systémů snadno dočasně převezme jakoukoliv funkci. Série jistění zachovávají bojeschopnost i po jinak smrtelných zásazích. Klidně děravá jako řeseto, s rozpáranými palubami, zničenou řadou generátorů, bez motorů, atmosféry a ... Tor'ke nepřestává bojovat. Co nalodění? Opravdu máte odvahu čelit odhodlaným pretoriánům?

Vyspělé lodě mají můstek na trupu, protože extrémně silné štíty ochrání velitele a on ocení výhled na bojiště. Vždyť má vyspělé senzory s kamerami. Stačí zavelet a spatří realisticky živou simulaci boje. Proč spoléhat na oči? Proražený pancíř loď přežije, smrt velitele bývá osudnou ranou. Můstek zůstal tam, kde byl. V nejbezpečnějších sekcích hluboko uvnitř.

Keton těžko chápe kradmé opatrné našlapování. Záludné výpady neshledává čestnými. Preferuje přímou cestu. Stát se středem pozornosti, jedinou ranou sundat nejlepšího. Takhle žije a bojuje. Přesně v tomto duchu, za burácejících pokřiků posádky svérázným vpádem upoutá pozornost celého velícího střediska. Zdvíženou psionickou čepelí vzdá hold oddané obsluze. Oplatí mu decentním přikývnutím.

Neztrácí čas, zamíří rovnou za Adonem. Zvláštní pretorián, ví, kde je, přesto si ho málem splete s dekorací. Stojí u hlavního kruhového panelu uprostřed můstku. Klidný pohotovostní postoj uvolněných svalů, provází decentně harmonicky planoucí světlo

oranžová aura a zamýšlená chladně apatická tvář. Rysy vlastní Adonovi. V podstatě, když si odmyslím živoucí auru, spatřím místo bratra pouhou mramorovou sochu.

Zastaví vedle něj s dunivým dupnutím velikána. Aurou mu zastíní výhled. Nepromluví, čeká.

„Bratře, každý tvůj příchod je čím dál hlasitější,“ prolomí ticho Adon.

„Zato tvůj je čím dál tišší. Někdo musí udržovat rovnováhu!“

„Proto děláš zbytečný hluk za mě?“

„Pretoriáni jsou bouří, ne sochami!“

„Přemýšlím...“

„To přenechej mistrovi! Naším úkolem je plnit jeho vůli.“

„Kdybych bez námitek vyplnil jeho vůli, není teď s námi,“ šeptavými větami utvrzuje zamýšlení.

„Děkuji!“ praští ho do ramenního plátu. Navzdory zdrcující síle Adon nepadne. *„Dobrý, jsi připraven!“*

„Trpělivost, zdrženlivost, opatrný přístup, i to jsou pretoriánské ctnosti.“

„Nebudu si s nepřítelem hrát. Jednoduše ho zabiji dřív, než stihne pochopit celou mou velikost!“

Krátký upřený pohled do Ketonovy tváře vyjadřuje rozpolcenost. Jedna Adonova část mu závidí přímý přístup, ke druhé promlouvá Ordosovo učení. Poklepe na pohaslý panel. *„Prozradíš mi plán bitvy?“*

„Já? To je tvá práce!“

„Máme stejné tituly,“ shrbí se. *„Jsem unaven, asi se zřeknu kasty. Ordos přece má svého zástupce,“* položí mu ruku na ramenní plát.

„Špatný vtip, bratře!“

„Věčně nemůžeš utíkat velení s odpovědností. Slávu máš. Nikdo nepochybuj, zasloužíš si vlastní eskadru nebo alespoň podobnou loď.“

„Kde je?“ podrážděně uhýbá reakci.

„S Ronaldem.“

„S tím plevellem? Zase? Neříkej tomu jménem. To stvoření si nezaslouží pojmenování.“

„Jestli zaslouží, nebo nezaslouží není naší starostí. Budeme mu říkat tak, jak rozhodne mistr. Souhlasíš?“

„Souhlasím,“ dodá po chvilce a znechuceně udeří do panelu.

„Pověz, kým bys byl bez Ordose?“

„Mrtvolou!“ svižně odpoví. „Ty?“

„Asi Ochráncem. Malování mě lákalo celý život. Pomohl mi nalézt smysl. Nemůžeme mu upřít talent objevit výjimečné osobnosti.“

„Chceš mě záměrně naštvat?“

„Ne, ale připravuji tě na možného nového bratra.“

„Dost bylo prázdných slov. Jdeme do boje!“

„Ketone, jinou odpověď jsem od tebe nečekal.“ Pohlédne do vstupních dveří. „Jako na zavalanou“ a s úctou sklopí pohled. „Mistře!“ Adonova příkladu následuje celé čtrnáctičlenné osazenstvo.

Každý si umí představit účelný můstek bitevní lodi, včetně noblesní vlajkové paluby, jenže rodosské pojetí bere dech. Červenooranžové mozaikovitě zdi dodržují přirozenou architekturu. Efektivní prostorný kruhový půdorys s velitelským stanovištěm v podobě vystouplého stolu poutá pozornost. Stanoviště ostatních? Jaká? Židle, panely, mapy, obrovské displeje či alespoň tabule s pitomým fixem. Nic tu není. Rodossané zkrátka stojí v chaotické

formaci obklopeni čirou energií. Plamínky aury reagují a udržují stále propojení se systémy lodí. Přes zrychlenou telepatickou komunikaci sdílí informace rychlostí dalece překonávající optické kabely.

Svoboda volnosti plně modulovaných prvků ovládání, které v případě ohrožení nepřekáží boji. Nepřátelské převzetí lodí? Na holé zdi se nenapojí. Čirá dokonalost jednoduchosti. Energetické proudy zaměstnané obsluhy zeslábnou jen aby vzdali hold veliteli.

Ordos si navzdory nadcházející zlomové bitvě zachovává ladný klidný krok pravého profesionála. Decentně svítící červená aura zbytečně nestrhává pozornost. Plášť kopíruje malbami osetou zbroj. Pohlédne každému do očí. „*Synové!*“

„*Mistře!*“ sborově odpoví.

Kdyby se má a Ketonova zbroj dala dohromady, možná, snad za stovky let se velkolepostí vyrovná Ordosové. Jen jediný pretorián ho překonává. Zesnulý Dorga. Adonova postava poklekne, v úklonu vysoké čelo klesne až k zemi. Nepochybují, vzdávám nejvyšší poctu veliteli hodného následování včetně životních přísah.

Ketonova osobnost je zapečetěna v dobrovolném vězení agresivity, zběsilé touhy po krvi, nemilosrdenství, hněvu a dunivého válečného pokřiku. Přesto neproniknutelnými zdmi projde náznak překvapení. Zaváhá. Pak poklekne. Prohlédne si plagrovou zem. Zmocní se ho pocit zhnusení. Já se neplazím u nohou, byť patří mému vzoru. Upřeně hledí do očí svého nejvyššího. Rázně vymrští pravou ruku nad hlavu a zakřičí: „*Za Ordose! Za Rodoss!*“

Rozpolcenost ovládne můstek. Čí verzi si mají vybrat? Obě lákají. Každý zvolí po svém.

„Nejvyšší Vysoce Ctěný Starší Mistře Pretoriánů z Vůle Rady Ordosi, tvá eskadra čeká na rozkazy!“ předává velení zastupující velitel Adon.

„Vysoce Ctěný Starší Mistře Pretoriáne z Vůle Rady Adone, přivedl jsi nás domů,“ poklonou mu oplácí projevenou čest.

„Nezapomínám souřadnice domovského svě...“

„Ta věc tu nemá místo!“ zakřičí Keton, když Ordosova postava odkryje vyzáblého člověka.

S mlčením kleknu.

„Synu, Ronald ti vzdává čest.“

„Nestojím o čest tohoto plevelu!“

„Mistře, je jeho přítomnost nezbytně nutná?“ Adonova melodická slova uklidní vášně posádky.

„Není, leč je to mé přání.“

„Přání, nikoliv rozkaz? Tvou šlechetnost oplatíme. Nemám pravdu, Ketone?“

Znechuceně odvrátí pohled, ale předtím sotva viditelně přikývne. Nestojím mu za jediné slovo.

„Mluv jen tehdy, když budeš tázán. Tvé místo je po mé pravici hned vedle Adona, daleko od Ketona. Nevýčnívej. Žádné prudké pohyby. Nejednej, pouze sleduj. Dodržením pravidel získáš špetku respektu. Porušením posílíš Ketonův hněv!“ zní v mé hlavě Ordosův hlas. Rychlá reakce Adona, který se okamžitě postaví na své čestné místo u Ordosova pravého boku, potvrzuje veřejný tón telepatie. Žádná tajemství či zákulisní hry. Panuje vzájemná důvěra, kterou má nečestná přítomnost nesmí roztříštit.

„Rozkazy?“ vykřikne Keton, aniž by uhnul pohledem. Stále civí na mě se zatnutou pěstí.

„*Za okamžik vstoupíme do hlavní soustavy Rodosské Říše,*“ doplní Adon.

„*Promluví!*“ stůl uprostřed ožije čirým chaosem. Nad shlukem tisíců symbolů lidskému oku zcela neuchopitelné rodosštiny vznikne poloprůhledný nákras hvězdy a tří velkých lodí třídy Tor'ke. Jen jediná má černý pruh. Ostatní nehyzdí žádný kaz. Společnost tvoří čestná formace třiceti menších plavidel vykreslených do sebemenších detailů.

„*Úchvatné,*“ soukromě strnu v úžasu.

„*Primitivní! Proč používáme tento zastaralý způsob zobrazení? Kvůli člověku?*“ Keton sám sobě odpoví. Tenčí vzdálenosti se oddálený pohled pozvolna přibližuje. Implantát provede vyhodnocení. Přibližně devět tisíc symbolů neustále mění konfiguraci, snad odpočet? Jaké jednotky používají? Světelné roky či oblíbený lidský warp faktor? Odpověď nedostanu.

Téměř s božskou elegancí rozvíří proudy světla červené energie. Nejsilnější spektrum projeví svou děsivou nádheru. Nastane okamžité propojení se systémy eskadry. Aktivace vnitřního interkomu patří barbarským civilizacím. Telepatie myšlenek přenáší Ordosův hlas do vědomí každého vyvoleného posluchače. Obrovská vzdálenost či extrémní warp rychlost nehraje sebemenší roli. Hovoří křišťálově čistě.

„*Drazí synové, nejvěrnější z věrných, bohové, jejichž jména zdobí čestná místa pretoriánské kasty. Mnohé z vás znám z dob úplných začátků.*

Společně jako bratři jsme prošli nejtěžšími bitvami. Přestože samota je pretoriánům vlastní, máme jeden druhého. Vzájemnou pomocí, podporou, respektováním překonáváme nemožné. Čelili jsme nemyslitelným překážkám a s výsměchem sráželi aroganci mladších ras. Naše čepele zastavily drancování okrajových kolonií!“

Jako rozený vůdce střídavě hledí do očí každému přítomnému synovi. „Byli jsme vzorem, idoly mladších bratrů. Rodossané nám vzdávali čest. Nespočítáme právem vysloužené nesmírně vzácné pochvaly samotné Rady. Stoupali jsme výš a výš k odkazu velkého Dorgy do okamžiku, než všechny pocty smazaly mé hříchy. Stojím zde jako bezejmenný, ponížený, pokořený rodossan. Vyvrhel! Znáám test smutku, lítosti a žalu. Nezlomil mě jen díky vám! Nejsem sám, nepodléhám šílenství. Vaše věrnost a nehynoucí podpora uchovala mou čistou mysl. Synové, děkuji! Jste můj vesmír! Důvodem bytí!“

Symbolicky položí ruku na hrud'. „Dluhy splácím výcvikem a osobním vztahem s každým z vás. Nejste bezejmenní. Jmenovitě znám každého. Všechny sedmnáct tisíc! Nepromarnili jsme staletí izolace. Dosud neprozkoumané galaxie skrývaly zapomenutou pravdu. Ano, mluvím o nedokončené Pouti. Zeronově výzvě, která nás dovedla až na samotné dno.“

Má pravdu. Týdny bojů, maximální vyčerpání, roztrhané zbroje s kalužemi krve zanechaly nesmazatelné jizvy. Ke konci jsme připomínali živé mrtvé. Byl to nejlepší boj, vzpomíná Keton.

„Prožitými léty neupadáme. Stárím zrajeme a už vůbec nejsme za zenitem. Stojíme ve vrcholné kondici, maximálně vycvičení, připraveni rozsévát smrt a zkázu. Teď a tady nemáme rovnocenného soupeře.“ Sklopí

pohled. „Ticho, prázdnota, temnota. To zůstalo po našich hlasitě znělých hrdinných sonetech. Zapomenuté činy velikánů, umlčené hlasy, jenž nikdo nepamatuje. Náš návrat vzbuzuje otázky, na které Rada nehodlá odpovídat. Připomínáme vymazanou éru. Kdo my? Jen já jsem nečistý! Můj hlas nesmí znít. Zato vás je panensky nevinný. Dokonalý. Neváhejte křičet, řvát a bojovat za milovanou Říši. Tor'ke přilétá domů. Tam, kde žil Zeron s Dorgou. Zakladatelé civilizace. Nenecháme temnotou pohltnout náš svět. Rodoss, svatá půda, trpí pod náporům cizáků. Prolijeme krev. Odrazíme útok. Pokoříme garénskou aroganci. Připomeneme celému vesmíru, kdo jsou rodossané. Se ctí, ve stoje s hlavou vztyčenou zvítězíme. Mí bratři, synové Rodossu. Necht' krev našich nepřátel z kropí jeho nádherné pláne. Necht' jejich kroky jsou posledními po naší domovině. Pretoriáni z lodi Tor'ke opět povstávají. Opouštíme zatuchlou temnotu vstříc jasné záři rodného slunce. Necht' se podruhé naše hlasy rozezní a činy nejsou zapomenuty!“ Telepatie roznáší proslov po eskadře. Každému rodossanovi dojetím září oči. Chladná zkřehlá srdce bijí hřejivým pocitem touhy pomstít garénskou drzost.

Starodávné pero historika se právě namáčí do inkoustu. Nadepsané nadpisy zhyzdí kaňka. Neúmyslná chyba zdůrazňuje prožitou hrůzu umělce nad příletem vyhnaných ďáblů. Rozechvělou rukou kostrbatě napíše jedinou větu: Tor'ke se vrátila.

Čím dál tím menší schématický náčrt eskadry eliminuje detail za detailem. Až zůstane čirá prázdnota. Exploze oslní holografické zobrazení. Plynulý přechod z warpu na podsvětelnou rychlost je naprosto precizní. Typická krátkodobá senzorová slepota nepřichází. Panel zahltí milióny detailů. Zmatení? Správně, ale ne na rodosské

straně. Já mám problém. Co vyhodnotit dřív? Co má větší prioritu? Jak postupovat? Černé, jednotvárné plátno mrknutím nahradí tapisérie složitých rovnic a každá tvoří kriticky důležitý prvek.

Nesrozumitelný chaos zkusí ovládnout logika. Vidím sluneční soustavu, tudíž napřed najdu planární tělesa. Hotové, šest zřetelných oběžnic kýčovitých planet pokládá základní rámec porozumění. Výrazné měsíce Dar a Go lokalizují Rodoss. Tělesa menší, než měsíce jsou. Implantát porovnává, sčítá a vyhodnocuje záplavu těles. Čísla rapidně skáčou. Tisíce, desítky tisíc, stovky, miliony! Konec? Dvě stě padesát milionů! Ne, stále počítám zlomek celkové reality. Filtry doslova kolabují přehlcním nad gigantickými rozměry bitvy. Půl miliardy. Tři čtvrtě. Magická jedna miliarda! Příval poleví, až na jedna celá jedna miliardy. Finální součet neustále pozvolna roste. Osmdesát jedna symbolů pronikne nahuštěným shlukem signatur. Rozpoznávám rodosské lodě třídy Tor'ke. Krátké porovnání symbolů naší eskadry pomůže určit osmsetdvacet podpůrných lodí.

Pomocnou ruku přiloží samotné holografické znázornění tím, že přátelské lodě nasvítí zelenou barvou. Spojením logických funkcí se vzpomínkami na Ares odhaduji přítomnost asi tři sta tisíc stíhačů a stovek tisíců kulatých bojových dronů. Odkud se vzaly? Můžou být ty zbývající symboly orbitálními platformami? Hangáry, doky, bojové věže, zkrátka přirozené stavby obrany domovského světa? Odpověď zatím čeká. Pozornost přeskočí k červeným signaturám. Ve změti neznámých druhů poznám jediné ty nejmenší, legareny. Přesto zírám na neuvěřitelnou miliardu garénů. Prudké vlny záblesků s pohasínajícími symboly dokreslují brutalitu rodosské palby. Ve

vteřinách umírají stovky tisíc garénů. Jejich počty neklesají. Stále přilétají nové, čerstvé posily.

Soustavou prolétají zelené a červené proudy. Rodosské jednotky s garénskými se stahují k Rodossu. Slova nejsou zapotřebí, každý vidí čistá fakta.

„*Konečně bitva hodná cti!*“ Keton nevydrží skrývat radost s nedočkavostí.

„*Domovská soustava je osetá tisíci bojovými platformami, naplněných roji ok a stíhačů. Bohužel stažení žádá nedostatečný čas,*“ vysvětluje Adon. „*Rodoss není jedinou frontou. Napadáme nepřítele všude. Provádíme průzkum bojem, hledáme slabá místa k roztržení rojů.*“

„*Dejte mi stíhačku! Zaměřím vhodný roj a probiji se masou těl!*“

„*Bratře, udrž si klidnou mysl. Nevnášej chaos do operací ostatních vážených velitelů,*“ mírní Ketonovy vášně Adon. „*Mistře, jaké jsou rozkazy?*“ s tázavým pohledem vyčkává.

Mlčením vstřebává pohled, který nečekal, že vůbec někdy spatří. Výčtem rodosských selhání nehodlá marnit čas. Bitva o Rodoss nenávratně boří veškeré dosavadní iluze. Říše již není dominantní silou galaxie. Apatie, neschopnost, vrcholná ignorance s naprostým zostuzením současného Ztělesnění Pretoriánů. Tohle je znak bitvy. Jak se to mohlo stát? Proč nevidíme vlastní chyby? Prsty uchopí hologram Rodossu. Spatří mizerně nízký stav orbitální obrany. Slýchal dávné legendy. Žádná potvrzená fakta se nedochovala. I kdyby dochovala, pradávne svitky již nikdo neumí přeložit. Deset tisíc let od Války Vír se Rodoss stal pevností. Gigantická obranná

pásma, miliony platforem, skladiště schopná pojmout miliardy předchůdců ok. Taková síla bděla nad klidným spaním domoviny.

Když prchal do vyhnanství, viděl stěží pět procent a dnes při návratu ještě méně. Novodobá politika Rady likviduje nedůležitou obranu, tím zvyšuje význam pretoriánské kasty. Války nejsou. Žijeme v éře vzácných střetů, proto upřednostňuje elitní armádu na úkor masového množství techniky. Je to efektivní a funkční systém. Ale jen do momentu, kdy neselže prevence. Říši zajistilo bezpečí včasné varování s vyhledáváním a likvidační hrozeb. Doba minulá. Kruté prozření nepřípravené civilizace.

„Kéž bych mohl převzít velení,“ prolomí napjaté ticho.

„Nestoudné! Mistře, za vaší éry se podobná věc nemohla stát!“ pochopí Adon. Vyjede menší tabulka: *„Do boje zatím zasáhlo dvacet eskader. Další přilétají vysokým warpem. Ztráty na pretoriánské straně jsou minimální. Civilní.“*

„Na co čekáme? Rodossané umírají! Tisíce padlých! Kdo je pomstí? Zavolejte Radu, nebo aspoň Ztělesnění Pretoriánů. Mistře, prosadím tvé velení! Pod tvým pláštěm vybojujeme slavné vítězství!“

„Kurz k Rodossu,“ udeří Ordosovi rozkazy, *„připravit vypuštění ok a stíhačů!“* Myšlenkou pošle požadované útočné schéma.

„Mistře, to je nová, odvážná formace!“ žasne Adon.

„Pro řadovou eskadru příliš riskantní. Synové, trůfáte si?“

Pocit zlověstného smíchu zaplní můstek. *„S potěšením!“* odpoví sbor.

„Pretoriáni, co jste dělali ve volných chvílích? Válka s garény byla nevyhnutelná. Jen hlupák nepřípraví efektivní bojové taktiky.“

„Nezahálíte, mistře. Tor'ke jako jediná přináší revoluci vesmírného boje. Vynikneme,“ chválí Adon.

„Nevidím vlajkovou flotilu. Kde je loď Zeron?“

„Není tu, ani na dalekonosných senzorech,“ odpoví Ordosovi překvapený Adon.

„Největší plavidlo Říše s čestným místem pro Ztělesnění Pretoriánů, včetně doprovodných lodí se neúčastní bitvy o domovský svět? Zbabělci! Nezaslouží si nést Zeronovo jméno!“ nešetří hněvem Keton.

„Garénům se zatím nedaří prorazit naše štíty. Přesto obrana slábne. Takhle pozice neudržíme.“

„Kdo velí?“

„Bitvu řídí samotná Rada.“

Klidná aura nezradí Ordose, neprozradí znechucení. Politici by měli pouze určovat cíle, o přesném provedení mají rozhodovat velitelé. Roztočením Rodossu v dlani nalezne uklidnění. „Invaze započala.“

„Nedokážeme zabránit garénskému prolétání přehlčenou obranou. Proto se vylodili na čtyřiceti bodech. Třicet dva čelí protiútoku. Budou do hodiny očištěny. Osm představuje problém.“ Přesně, jak Adon mluví, hologram v reálném čase dodává fakta. „Chrám Sjednocení, Svatyně Dorgy, Město Prstenců, Les Poutníků, Atréské Zahrady...“

„Čelí milionům. Konečně pro pretoriána správný poměr nepřátel. Očistíme svatou půdu!“

„Ketone, sledujeme pouhý začátek. Garénské počty neustále rostou.“

„No a? Zastavíme je. Nezradíme přísahy!“

„Smutný pohled. Rodoss umírá. Dech beroucí krása mizí pod tlapami cizáků. Trpí, volá o pomoc.“

„Adone, proto jsme tady!“ soucitně mu sdělí Ordos a položí ruku na ramenní plát. *„Ochráníme jeho nebeskou čistotu.“*

Tiše poslouchám debatu velení. Nezasahuji, vstřebávám informace. Nenapadají mě vhodná slova. Bitva svými rozměry překonává největší konflikty lidských dějin.

„Mistře, jste připraven čelit osudu?“ prstem zvýrazní eskadru. *„Odpoutávají se z boje. Letí k nám. Zapneme štíty?“*

„Proč? Hodláš snad bojovat s bratry?“ nezvykle klidným tónem odpovídá Ordos. Každý hltá živý přenos bitvy. Prožíváme brutální válečný střet. Paprsky gigantických zbraní propichují roje jako rozžhavená kopí. Chcípají miliony garénů. Proboha, vždyť jediný výstřel vypaří celou bitevní loď! Imperiální vlajková flotila vydrží ani ne pět sekund. Záblesk výstřelu oslní pozorovatele a flotila bude pryč. Jak si může Ordos zachovávat pohodovou náladu?

„Vstupujeme do jejich účinného dostřelu. Bez štítů stačí jediná salva!“ varuje Adon.

„Podívejte na jejich malby. Druhořadé lodě věčně připoutané u Rodossu. Ani celá tisíciletí jim nestačila k získání rovnocenných bojových zkušeností. Jakým právem se opovažují zamířit na slavnou Tor'ke? Spojte mě s velitelem eskadry. Chci vidět jeho směšný plášťík a bitvou nepokřtěnou zbroj!“

„Ketone, buď spravedlivý. Tvým trofejím z bitev se vyrovnají jen nejlepší!“ chladí vášně Adon.

„Nevidí? Přišli o oči? Zapomněli číst? Jejich mistři odbyli výcvik? Nepoznají sesterskou loď plnou čestných pretoriánů? Či snad chtějí všechnu slávu pro sebe? Přicházíme do boje, spojit psionické čepele v jednu neproniknutelnou linii. Tam,“ ukáže na garény, „mají nepřátele!“

„Skutečně se opováží porušit nejsvatější přísahy? Rodossan naposled zabil rodossana před čtyřiceti tisíci lety. Budou prvními?“

„Ketone, dostali příkaz nás vyhnat. Adone, žádná autorita nemá pravomoc nařídít či připustit porušení nejsvatějšího Zeronova přikázání! Jestli vystřelí, stanou se zrádci! Oba zapomínáte. Nejsem jejich bratr. Je těžké napadnout jedince, když se skrývá za těly nevinných čistých pretoriánů.“

„A tak to zůstane!“ překvapí nás Adon nezvykle agresivním tónem. „Nedovolím ti opustit Tor'ke. S potěšením budu bránit svým tělem tvé!“

„Nejsme cizáci!“

„Jsme vinni porušením pravidel vyhoštění.“

„Nesmysl!“ vykřiknou oba současně.

„Neoprávněným překročením hranic Říše ztrácíme kontrolu nad svým osudem. Synové, rozhodnutí nenáleží nám. Zůstala jediná možnost. Zavolejte je. Vzdáváme se!“

Ketonova aura hněvem exploduje. „Já se nevzdávám!“

Adon zaváhá. „Vůli tvou naplníme, mistře!“ sklopí pohled a splní rozkaz.

„Jsme bezbrannou kořistí!“ opovržlivě dodá Keton.

Nevím, koho sledovat dřív. S myslí zaplněnou otázkami civím na Ordose. Proboha, kde to jsem? Echion, natož Ares byly proti tomuto rajskými zahradami. Kolik zmůžu? Jediný človíček uprostřed

armagedonu. Začíná rozhodující okamžik garénské války. Výsledek definuje budoucnost života v celé galaxii. Měl pravdu, stěží si poradím se stovkou garénů. Stovky milionů jsou moc. Zatnu zuby. Nebojuji sám. Lepší společníky nenajdu v celé galaxii. Hledám příklady hodné následování? Stačí pohled kolem sebe. Všichni ctí naprosto klidného Ordose. Extrémně vypjatá situace ho viditelně nezasáhla. Světle červená aura plane božskou harmonií. Takhle má vypadat pravý velitel. Pohlédnu mu do očí. Víím, že mě nezklamе.

Hologram zobrazí dramatickou změnu pozic útočících lodí. Odřízly nás. Vykreslené palebné koridory křižují celou eskadru. Primárním cílem je Tor'ke, sekundárním dvě její sesterská plavidla, podpůrné lodě jsou až druhořadými cíli. Zaměřovací čáry jednotlivých děl mnohonásobně protínají každou loď. Opravdu nás smetou jedinou salvou.

Motory pohasnou, udržují odstup. Jaký? Nevím, nepřeložím zobrazené hodnoty.

„Ožívá staletími zašlá vzpomínka. Symbol dokonalosti – Říše, dnes vypadá zvláště. Jako by vyprchávala nostalgie. Byla pouhým snem, ideou, nenaplněnou vizí? Kam zmizel můj domov? Změnil jsem se já, nebo svět?“ tichounce, po špičkách chodí Adonovy otázky nad napjatou, vyhrocenou vlnou blízké smrti.

„Synu, sdílím tvé otázky!“ melodicky chválí Ordosův hlas. *„Odpovědi mají blízko velezradě. Prosím, zatím nehledej skrytý význam. Pravdu neuneseš. Žij současností!“*

„Posílají devět lodí proti třem? Stačí jedna! Hlupáci, kam se poděly vaše přísahy? Každá loď, která neničí garény, způsobuje drtivé ztráty na

životech bezbranných rodossanů. Zapneme štíty a zanoříme trup do garénské masy. Spálíme miliony! Nemůžeme, v cestě stojí naši vlastní bratři. Uhněte! Pomůžeme vám! Jako všichni pretoriáni voláme po čestné smrti. Jsme větší hrozbou než garenové? My, věrní? U nejvyššího, jestli zkusí vylodění...“

„Bratře, nebudeš sám, kdo prolíje rodosskou krev.“ Sytě červený kód zastíní panel. Každý z paměti rozpozná prioritní volání Rady. Osud žádá zaplacení zatím nevystaveného účtu. Jakou cenu stanoví? Bude milosrdná? Odpověď přichází.

„Synové, dost! Přijmeme volání,“ vytrhne je Ordos z úvah.

K přijetí stačí pouhý povel myšlenky. Adon hroživou úctou nad pány Říše zapomene. Natáhne ruku a starobylým způsobem stiskne tlačítko.

Nadřazené příkazy okamžitě převezmou plnou kontrolu nad eskadrou. Bájní stvořitelé Tor'ke se prostřednictvím Rady ze záhrobí přihlásí o svůj právoplatný majetek. Osud reaguje káravým prstem. Namyšlená posádka. Nejste prvními, natož posledními obyvateli. Jen dočasnými hosty rodosského umění. Proč příkaz? Stačí maličké přání Rady a nebudete mít na výběr. Tor'ke dostane novou posádku. Ano, až tak je to snadné. Dejte si pozor, právě budete mluvit s živým ztělesněním božstva.

Střídmé osvětlení pohasne. Mústek zalije temnota. Tmavě červené aury stěží znatelně zviditelní pět nadmíru vysokých a štíhlých postav. Honosné zbroje hledáme marně. Stříbrné pláště protkané znaky zvolených nejúspěšnějších, nejprestižnějších vůdců kast odrážejí odlesky aur. Do nebes zahleděné obličejové halí kápě. Ruce volně podél

těla zvýrazňují moderní ideál rodoské krásy. Výška a minimální svalstvo. Myslíme, rozhodujeme, dáváme příkazy. Podřadnou fyzickou práci odvádí postradatelná technologie.

Pět postav pyšně stojí jako mramorové sochy. Pláště zahalují holografické podstavce. Nejsou společně ve slavné radní síni na zamrzlých vrcholcích nejvyššího rodoského pohoří. Kde jinde má ležet sál věnovaný první Radě? Proč a s jakým cílem vybrali předci opuštěné, izolované místo? Je zahalené tajemstvím, které znají jen vyvolení. Radní se osobně schází jen velice vzácně. Mají své úkoly, proto cestují po galaxii. Často střídají planety. Řeší, vyjednávají, příkladně reprezentují společnou vůli celé civilizace. Harmonie žádá obětování. Politik nemá právo na osobní život. Pracuje, slouží, nespí, nejí, nemá přátele, rodinu, společníky. Je a žije pro Říši. Kéž by to chápali lidští vůdci.

Nevýslovná symbolika mocných radních donutí pokleknout i ty největší velikány. Posádka bez otázek okamžitě padne k zemi. Planoucí červené oči zmapují scénérii můstku plnou ponížených služebníků. Majestátně s nezpochybnitelnou autoritou projeví zbytečnou šlechtynost. Pozdraví pohledem každého, kromě Ordose a mě. My dva pro ně neexistujeme. Jsme stíny něčeho zemřelého.

Formality představování křehkého diplomatického jednání nejsou na místě. Začínají tvrdě: „*Neslýchanost! Rouhání! Zneuctění! Mrtví! Zapomenutí! Vyvrhelové! Zrádci! Nečistí!*“ Nevnímáme žádnou melodickou rodoskou debatu, ale pronikavé, křiklavé tóny vysokých hlasů. Střílí jedno slovo za druhým. Kdo? Těžko říct, jako by pět postav mluvilo najednou! „*Ponížit! Vyhnat! Zabít! Zničit!*

Ztrestat!“ Nemají ústa, ale mluví stejně. Titěrné nuance rozdílných hlasů splynou v propletenec. Věta střídá druhou, jako kulomet si navzájem skáčou do řeči.

„*Ticho!*“ silnou dominancí vynikne jeden hlas.

„*Proč jim fungují senzory? Jakým právem spatřili Rodoss?*“ neposlechnou, pokračují ve zběsilém tempu.

„*Napraveno! Jsou slepí! Nezaslouží si vidět domovský svět!*“

„*Málo! Vymažte jim paměť!*“

„*Proč? Stejně zemřou!*“

„*Zbytečná námaha. Vypálit oči a vyhodit do vesmíru.*“

„*Tor'ke zaslouží lepší posádku!*“

„*Za chyby platí nevinná eskadra.*“

„*Poslouží záměrům nemodernizovaná loď?*“

„*Prozatím ano, ale hned po bitvě poletí do loděnic Zuntaru. Mistři stavitelé navrátí její zašlou slávu a vyvětrají smrdutý pach těchto cizáků!*“

„*Řekl jsem ticho!*“

„*Nekřič, slyšíme! Co chceš? Rozhodnutí padlo! Marníme čas! Izolovat! Vypudit!*“

„*Co jejich jména?*“ prosadí otázku zřejmě hlavní řečník. Nepřeložím plagrovou nití vetkané znaky děsivého titulu Nejstaršího Radního. Absolutně nejvyšší post Říše dává nezměrná privilegia, včetně umlčení samotných radních.

„*Jaká jména? Vidíš ty kacíře? Nehodné zájmu! Nejsou! Jsou zapomenutí!*“

„*Opakuji ticho! Rada žádá vysvětlení, Adone!*“

„*Copak ty znáš jeho jméno?*“

„Je napsané v seznamu posádky.“

„To číst nebudeme!“ řve Rada jako pomatený dav.

„Dostanou spravedlivé slyšení. Taková je Vůle Rady! Namítáte?“ prosadí Nejstarší Radní.

„Blouzníš? Nepřipustíme rozkol! Hlasovalo se! Respektujeme hlasování. Mluvíš za nás všechny. Vyhovíme povrchní formalitě. Starý protokol je bohužel stále platný. Ať tedy mluví,“ poslední myšlenka přenáší dozvuk pohrdání.

Ladné gesto pobídne Adona. Nadešla chvíle zachránit mistra. Nemohu selhat. Hrdě vystaví na odiv své čestné trofeje: „Odpovídáme na volání Říše! Jsme nejlepší...“

„Musíme jeho výmluvy poslouchat? Je nudně předvídatelný. Neřekne nic nového. Copak to nevidíte? Jako dítě touží bránit učitele.“

„Pretoriáni se vyznačují neutuchající věrností, často zapomínají, kdo skutečně velí. Typické, stará Dorgova škola.“

„Máš odvahu srážet velikost kasty, která Říši zajistila mír a bezpečí po čtyřicet tisíc let!“

„Poukazuji na nedostatky.“

„Veřejně? Jak se opovažuješ!“

„Ticho! Adone, tvá mysl je poskvrněná vlivem nečistého. Souhlasím s ostatními, cokoli řekneš jen prohloubí tvé provinění!“

„Nejstarší Radní, jsem čistý pretorián!“ namítne. „Žádám právo bojovat za Říši!“

„Dost! Nemají žádná práva!“

„Poslechnou! Pretoriáni nežádají, slouží!“

„Rodosská jednota vyžaduje jejich smrt!“

„Cože? Navrhuješ je zabít?“

„Promluvíme činem hodným Zeronových následovníků.“

„Ticho! Kdo jste? Jak se kdokoliv z vás opovažuje být navrhnout porušení nejsvatější zásady nejvyššího? Zapomínáte na zvěrstva před Válkou Vír? Byli jsme zvěří! Pohrdali životy rodossanů!“

„Výjimečná situace! Vyšleme jasný signál.“

„Mlč! Zabij rodossana a povstane celá Říše! Činem navždy roztříštíš Zeronem dosaženou pospolitost. Mír, hodláš zničit jeho dílo?“ Vzájemná diskuze zažene do kouta agresivního řečníka: „Odpusťte, sloužím odkazu nejvyššího, stahuji návrh.“

„Vidíte, nečistí? Přinášíte chaos, hádky, nesoulad. Jestli něčeho skutečně žádáte, bude tím zánik Říše!“ trefí přesně cíl klidný hlas Nejstaršího Radního.

„Jak mohu cokoli říct, když nedostanu příležitost vyslovit myšlenku?“

„Zaslepený Adone, Rada ti projevila víc úcty, než ti právem náleží. Pyšníš se koncovým titulem z Vůle Rady. Známe své služebníky! Ptáš se, kdo jste? Starobylý relikt zaniklého světa. Říše vás nechala za sebou. V mnoha ohledech jsme si podobní. Vy jste výtvozem hrubé síly Dorgy. Tradicemi největšího velitele historie. Byl vám svěřen prostý úkol. Chránit naše životy. Rada je dílem trpělivého Zerona. Chrání soulad mezi kastami. Politikou řešíme miliony vnitřních konfliktů. Svůj návrat jste si nemohli načasovat do horších dob. Nevidíš? Uniká ti širší škála důsledků.“

Prokázaná ryzí vznešenost Adona umlčí. Selhal, nedokáže změnit dávno hotové názory radních. Slyšení je pouhou formalitou. Předem připravený verdikt nic nezvrátí. „Prosím, nechte nás bojovat...“ Umlčí ho Ordosova ruka, jako by poznal, že jeho syn prohrál.

Gesto radního tentokrát směřuje na Ordose.

„Co to děláš? Ty s tím hodláš mluvit? Nepřípustné!“

„Ticho! Řeším spor. Sesazený, protirečíš si. Vstupem do prostoru Říše porušíš svůj trest. Na druhou stranu pečlivě respektuješ zásady zostuzení. První nesmíš oslovit rodossana. Jsme lepší než ty. Ustojíme lži. Vyřkni svá zrádná slova.“

„Vznešená, ctihodná Rado,“ promlouvá Ordos s tváří k zemi. Žádnému čistému rodossanovi nemůže pohlédnout do očí. „Volba návratu nebyla má. Podlehł jsem vábení bitvy. Přicházím zemřít jako bezejmenný rodossan.“

„Konečně slova, která toužíme slyšet!“

Nedopřeji vám snadné vítězství, sám pro sebe si pomyslí a zaútočí smrtícím argumentem. *„Radní, zapomínáš svaté učení? Pretoriáni jsou společným dílem obou zakladatelů. Radu nestvořil jenom Zeron. Vlastně, nikdy nebyl její součástí. Měl svou kastu. Ta, která se vzdala dominantní vůdčí pozice ve prospěch soužití. Tím vznikla majestátní instituce Rady. Nečeš svaté svitky? Říká ti něco jméno Thenthón?“*

„První Radní...“

„Ohání se to jmény bohů! Z tvých úst jsou urážkami! Neposlouchej to!“

„Thenthón je můj idol. Znáám ho lépe než ty,“ vrátí úder.

„Skutečně?“ reaguje Ordos.

„Copak nevidíš, jak tě zatahuje do špinavých zrádcovských her? K věci! Sesazený, to je tvá žádost? Svou dobrovolnou obětí nabízíš východisko?“

„Mám jen svůj život...“

„Nesmíš sloužit Říši! To je tvůj trest! Zemřít bez cti. Zbytečně pro nic! Sám se zabij, ukonči potupu!“ vmete rozběsněná Rada.

„Mnou dobrovolně přijatou potupu nezavrším směšným činem!“

„Pouhá iluze! Neměls na výběr! Musel jsi přijmout náš verdikt!“

„Vy něčemu takovému tykáte? Ta věc si vážně myslí, že měla možnost volby? Blbost, hloupý nástroj!“

„Stále se pyšní vznešenými tituly.“

„Černý pruh je málo! Proč jsme tomu nestrhli zbroj? Je třeba vyhnat to nahé do mrtvé prázdnoty!“

„Koho zajímá, co si to nic myslí? Obsadíme Tor'ke!“

Ketonova čepel výhružně vzplane.

„Služebníku, chceš tím něco naznačit?“ Dostane prostor.

„Jestli chcete vyhnat mého mistra z jeho vlastní lodi, zavolejte rovnou Ztělesnění Pretoriánů. Pohlédnu tomu ubožákovi, který velí této směšné obraně do tváře a donutím ho pokleknout před mistrem!“

„Jak se opovažuješ! Ty! Budeš vyhnán!“

„Konečně! Budu druhým pretoriánem s černým pruhem!“

„Ketone, mlč!“

„Ordosi, již nehodlám mlčet!“

„Vidíte? Pověsti nelhaly, jsou zkažení! Nezaslouží slitování! Odstranit!“

„Ticho! Byli slavní.“

„No a? To nemírní jejich provinění!“

„Řekl jsem ticho! Mluvím!“ zakročí Nejstarší Radní. S pomlkou vyčkává, až mu přenechají volné řečnické pole. „Vzdali jste se, proto

opustíte Tor'ke. Vaše místa nahradí nová posádka. Vás nalodíme na nákladní loď a zmizíte daleko za hranicemi Říše. To je Vůle Rady!“

„Probíhá bitva o domovský svět. Ted' tady bojujeme o základy Říše. Nabízíme své čepce, bohaté bojové zkušenosti včetně životů a mocná Rada přikazuje vyhoštění? Prohráváme, proč už slavíte vítězství?“ Adon ožije nadějí. „Nechte nás bojovat! Dostát přísahám. Zemřít, bude-li to třeba.“

„My rozhodujeme! Dávná historie ožívá! Zpochybňujete Vůli Rady! Vrcholná nekázeň! Musíte se podřídít!“

„Mistra dobrovolně nevydáme. Budeme stát po jeho boku až do konce. Raději zničte Tor'ke.“

„Slova jednotlivce nic neznamenaají!“

„Adon hovoří za celou eskadru!“ podpoří ho Keton.

„Zrádci! Lehkovážně zahodíme pretoriánský výkvět?“

„Jsou zkažení!“

„Máš s tím problém?“

„Pošleme je do bitvy. Nemusí hovořit, stačí, když bojují!“

„Vysmívají se samotné Radě. Projeví stejnou hrubost i nepříteli?“

„Neměnná povaha, sledujete syny zaniklé školy. Reformy otupily průbojnost pretoriánských čepelí.“

„Nemůžeme tolerovat nezávislou agresivní kastu!“

„Souhlasím, leč ted' k záchraně Rodossu potřebujeme bouři!“

„Bouři? Jsou orkánem, stačí závan a pohltí Říši! Zničí vše vybudované!“

„Jak by mohli? My jsme Říše! Nebo snad hodláš povolit otěže vzpírajícímu se zvířeti? Snadno se obrátí proti nám!“

„Až osvobodí Rodoss, poslušně přijmou naši vůli.“

„Opravdu? Nevěřím!“

„Ticho! Adone byl podán návrh dočasně odložit spor. Nepropadej iluzi, trest přijde! Ale do té doby budete bojovat za Říši a poslechnete Vůli Rady?“ sjednotí neucelené argumenty Nestarší Radní.

„Ano poslechneme. Dostojíme přísahám!“

„Nevěříme!“

„Projevuješ nezvyklou odvahu, když zpochybňuješ pretoriánskou přísahu.“

„Neví, co mluví!“

„Ani Sesazený nebyl prvním, kdo porušil pretoriánskou přísahu.“

„Dobrá, pouč mě, kdo byl první?“

„Nikdo, jsou věrní.“

„Neuvěřitelné!“

Chceš k tomu něco říct?“

„Ne! Zase jeho lži, ať raději mlčí!“

„Vážená Rado, činíte spravedlivé rozhodnutí,“ praví Ordos.

„Nevěřím, proč se nás zastává to ono? Dobrá, ať pokračuje!“

„Hovořím slovy mrtvého zapomenutého rodossana. Nehodlám hájit své jméno.“

„Byla by to zbytečná snaha!“ skočí Radní do řeči.

„Bráním své věrné syny. Jsou dětmi Rodossu.“

„Kacířství! Nesmíš říkat jméno domovského světa! Pro tebe je zapovězeno!“

Ponížením sklopí tvář, „Odpusťte, zní nádherně. Povznáší mou duši stále věrnou věčnému odkazu. Mí synové byli před vyhnanstvím legendami. Dostali darem můj výcvik. Umí vše, nezklamou, neselžou, zvítězí a dodrží Vůli Rady.“

„Ponížený mistr žadoní za své syny. Příkladná vlastnost hodná opěvování.“

„Nejstarší Radní, proč tohle stvoření bráníš? Lži ti zatemnily mysl!“

„Dost zrádcovských slov! Necht' utrpením prokáže váhu prázdných řečí!“

„Hodláte tomu stvoření darovat šanci vykoupit hříchy?“

„Nemyslitelné! Nedají se odčinit!“

„Nežádám ničeho, jen naposled posloužit Říši,“ vyřkne největší tužby Ordos.

„Sedm dlouhých staletí nestačilo k odčinění hříchů mého mistra? Ctěná Rado projevte slitování!“ prosí Adon.

„Výkonáme drobný akt vznešenosti?“

„Marný a zbytečný!“

„Právě, co řešíme?“

„Dejme mu motivaci bojovat s plným záplem.“

„Navrhuješ očistit jeho jméno?“

„Proč ne?“

„Máš pravdu, posmrtně nikomu neublíží.“

„Zvučný návrh, pošleme ho do nejkritičtějšího střetu. Napadá vás vhodný prohraný boj, tam, kde zaručeně padne? Chci mít absolutní záruku, že zemře nanejvýš do jediného dne!“ pocit zlověstného smíchu.

„Napadá mě vhodné místo. Chrám Sjednocení!“

„Vždyť je zničený!“

„Ještě ne, pretoriáni vzdorují masakru.“

„Co Tor'ke?“

„Jednoduché, Sesazený dostane privilegium naposled vstoupit na Rodoss a předá velení eskadry zástupci.“

„Zvrácené! Dáváme vyhnanci nezasloužený dar.“

„Naopak projevujeme milosrdenství mrtvému.“

„Ano! Změníme rozhodnutí.“

„Mrháte vzácnými životy,“ zklamaně praví Nejstarší Radní.

„Odmítnutím vyhnání nás sami dotlačili do patové situace. Dostanou kompromis, je někdo proti?“ nastalou chvilku ticha nepřeruší žádný nesoulad. *„Adone s Ketonem, někdo z vás převezme velení. Jménem Rady velíte Tor'ke. Právě vám byly poslány obranné rozkazy. Bojujte se ctí! Sesazený, ještě jedinkrát spatříš krásu Rodossu. Ubráníš Chrám Sjedenocení! Jak odpovíš?“*

„Ctím správné rozhodnutí Rady.“

„Není tvým úkolem posuzovat, co je správné, nebo špatné. Jste služebníci. Jestli vám přikážeme zemřít, poslechnete!“

„Tak se stane,“ poníženež uzná Ordos.

„Své hříchy vykoupíš krví. Možná, pak se Říší rozezní tvé zapovězené jméno. Jedno věz. Dneškem přijímáme ztracenou sestru domů. Posádka Tor'ke, vítejte!“ Vytoužená hrdost zalije můstek. Slova, která toužili uslyšet od vyhnanství, melodicky hrají po celé eskadře. Malé, symbolické vítězství.

„Na to nemáš pravomoc!“ sborově se oboří čtyři Radní proti Nejstaršímu. *„Zneužíváš Vůli Rady!“*

„Jednejte, máte moc ji odvolat!“

„Vyřčenou vůli těžko odvoláme. Radě nepřísluší pošetilé, lehkovážné změny názorů.“

„Dobrá očistíme Tor'ke!“

„Konec slyšení!“

„Počkat, co ten cizák?“

„Myslíš to zvířátko lidského druhu?“

„Otázka lidstva byla vyřešena před pěti sty lety.“

„Neuspokojivě! Odložena do budoucnosti. Připomeneš nám historii, Nejstarší Radní?“

„Navrhujete znovuotevření? Pro jediný exemplář?“

„Marná námaha!“

„Žádáme vysvětlení!“

„Z pozice Nejstaršího Radního podpořím přenechání lidské otázky na soukromé slyšení,“ rozhodne.

„Rada respektuje tvé přání, byl jsi tenkrát u toho. Trváme na odpovědi, proč posádka Tor'ke toleruje barbarské stvoření!“

„Zkoumám nový druh...“

„Živý exemplář? Proč ho nepitváš?“

„Kde má vodítko? Podívejte, jak nechutně vypadá.“

„Pět prstů, ta kůže, třese se zimou, dýchá a produkuje odpad.“

„Fuj! Kdo tomu mění pleny?“

„Sledujeme zajímavou mutaci,“ bojuje za mě Ordos.

„Skutečně? Je závažná?“

„Ovládá základní aury.“

„Neslýchané!“

„Zavřít do klece a poslat expertům!“

„Dohodli jsme se, že lidský druh nezahrneme do přirozené flory planet. Máme lepší škůdce!“

„Neodbíhejme od tématu! Proč to ještě žije?“

„Skrývá značný potenciál. Možná sledujeme prvního člověka hodného zájmu.“

Radní nalevo roztáhne prsty. Pramínky červené aury vytvarují DNA šroubovici do nejmenších podrobností. Sledujeme základní kameny mého těla. „Vyšší psionický potenciál, četná genetická vylepšení, zvýšená regenerace, mám pokračovat v seznamu?“

„Nemusíš, vyřkni verdikt.“

„Je podprůměrný! Podobný exemplář stvoří žák kasty Rodičů za pět minut,“ pohrdavě zatřepe rukou, jako by se zbavoval špíny. „Je to zvíře, možná se známky směšné inteligence.“

„Umí mluvit, nechte ho prokázat svou cenu,“ brání mě Ordos.

„Prožívám hotové utrpení, když toleruji hlas Sesazeného.“

„Správně, další rušivý prvek nesneseme.“

„Od dob Sjednocení Rodoss neposkvrmila noha cizáka!“

„Tohle, že je cizák?“

„Prostě další garén, nic víc! Je to...“

„Ticho! Stojí za náš zájem?“

„Nestojí, Nejstarší Radní! Chce-li to sdílet osud s vyhnancem a zemřít na Rodossu, jeho věc. Rozhodnutí padlo, Rada bude tolerovat existenci tohoto zvířátka.“

„Dost bylo plýtvání časem! Ještě něco?“

„Sesazený, važ si uděleného ústupku.“

„Necht' vaše čepele nikdy nepohasnou.“

„Zemřete jako rodilí rodossané!“

„*Toto je Vůle Rady! Konec slyšení!*“ rázný hlas Nejstaršího Radního utne spojení. Lodní systémy se vrací do normálu, stejně jako osvětlení. Postavy radních zmizí.

Živý přenos nahradí taktický hologram. Devět lodí třídy Tor'ke se odpoutává a letí zpátky do boje. Obklíčení pominulo. Symbol s červenými rozkazy přináší bojové úkoly.

„*Nedali mi šanci cokoliv říct...*“

„*Ronalde, časem zodpovím všechny tvé otázky.*“

Adon poklekne k Ordosovým nohám, „*Odpusť mistře, měl jsi pravdu. Ve všem. Mé naivní mládí nepřekonalo zatvrzelost starobyklých radních.*“

„*Synu vstaň! Neviním tě. Udělal jsi maximum. Bylo mi ctí tě cvičit.*“

Vydešením vyskočí na nohy, „*Ne! Mistře, tohle nepřipustím!*“ správně pochopí význam poslední věty.

„*Musíš, pamatuješ? Padnu-li já, ty mě nahradíš!*“

„*Vás nelze nahradit!*“

„*Mám snad velení předat Ketonovi?*“

„*Nikdy! Půjdu s vámi do bitvy. Společně zmaříme plán zaslepených radních. Přisahám na svou čest, přežiješ!*“ ožije umlčený Keton.

„*Adone...*“

„*Mistře, prosím. Jsem zastupující velitel!*“ skočí do řeči.

„*Ted' je Tor'ke tvá. Důsledně chraň mé syny, nemůžeš si přát lepší posádku. Jsou mi vším! Poselstvím a zároveň mým odkazem budoucích generací. Necítím strach, natož obavy, zanechávám svou eskadru ve skvělých rukou,*“ ukloní se.

„Mistře...“ nezvítězí. Poznává, když dostal rozkaz. „Vyhovím, dočasně přijímám velení. Až se vrátíte ze slavné bitvy, předám vám zpátky právoplatné, nezpochybnitelné místo,“ Adon zvolí kompromis.

Vzájemně si položí ruku na ramenní pláty. Sledují oči toho druhého. Tisícileté přátelství vrcholí smutným epitafem. „Synu, jsou věci, které bych si moc přál ti říct. Slova adresovaná bratrovi...“

„Asi rozumím. Mrzí mě to. Příliš brzdím svou kariéru.“

„Červené auře neunikneš. Dostihne vás oba,“ pohledem přeskočí na Ketona. „Upřímností nemohu rozbít jedinečné pouto mistra a syna. Jsi chytrý, po bitvě nalezněš v mých hádankách skryté významy.“

„Sám mi je povykládáš jako rovnocenný bratr.“

„Tor'ke byla poslední eskadrou pod mým přímým velením. Další nebude. Navštiv mou kajutu, něco tam na tebe čeká.“

„Nenavštívím. Vráťte se!“

Ordos sklopí pohled. Chtějí-li nadále snít, nebude rozbíjet křehké sny. „Čas vyřkne verdikt. Vydej rozkaz k vylodění, tvé lodě budou krýt mé lodě.“

„Provedu můj pane! Tvé velké lodě budou krýt tvé malé výsadkové lodě!“ přeformuluje rozkaz do jasnější podoby.

„Již nemám žádné lodě. Vysoce Ctěný Starší Mistře Pretoriáne z Vůle Rady Adone, vypůjčím si tvé!“

„Nejvyšší Vysoce Ctěný Starší Mistře Pretoriáne z Vůle Rady Ordosi, necht' vás v bezpečí dovezou k bitvě! Přeji vítězství!“

„Tobě též! Za slávu věčného Rodossu!“

„Znovu nalezněte zapomenutou čest se zaslouženým odpuštěním,“ klekne Adon s čelem, až k zemi.

„Naleznu, můj nejlepší synu! Ketone a Ronalde, budete tu nečinně stát, nebo si nenecháte ujít bitvu?“ odejde.

„Jsem... jsme za tebou mistře!“ Keton odpoví za oba. Chrám Sjednocení volá...

První krok

Bezbarvý průhledný krystal pluje nad vrcholky šesti prstů. Pevnou, křišťálově čistou strukturou prochází dotecky mocné energie. Precizní mikrosvět ožívá vlastními zákony. Lidskou vědou nepochopené vazby reagují na psionickou sílu. Červené s oranžovými pramínky procházejí čirou hmotou a vytváří odrazy. Změnou barvy probouzí mrtvý, neživý kus všední technologie. Jak dva pramínky prostupují vnějšími vrstvami, sílí propojení datových vazeb. Rodí se energetická spirála a směřuje k cíli. Prázdné, pohaslé jádro obkrouží psionická síla. Krkolomnými cestičkami vstoupí do středu, kde zažehne jiskru mocné bouře a roztočí krystal.

Aury překonávají rychlost světla, jsou mostem mezi světy. Umožní splynutí technologií s organizmy. Energie rozsévá život v neživém světě.

Dvě vědomí přes krystal vstupují do můstku jménem Tor'ke. Potkají tisíce bratrů, protřídí záplavu nekonečných vědomostí a naleznou řád. Společně spatří Rodoss.

Tisíce front s miliony bojů ničí nádherná města. Plundrují rajske zahrady, čeří krví průzračné řeky, strhávají pečlivě budované monumenty. Zanikají tisícileté pomníky hrdinům. Padají do zapomnění jako ničím nenahraditelné ztělesněné důkazy poct umělcům, kterým není rovno. Rodoss pečlivě střežil galaktické divy. Je... byl pokladnicí kultury, svitků, soch, budov, chrámů. Muzeem odvážných konceptů. Tady v myšlenkách velikánu se utvářely sny.

Jejich zhmotněné zvětšené podoby odcestovaly do tisíců planet napříč Říší. Odkaz symbolického propojení všech rodossanů. Povězte mocní, jak dopadne bitva? Kolik skvostů zachráníme? Všechny, zlomek nebo žádné? Dny přinesou odpověď.

Příchod světla červené energie zklidní vášnivou debatu. Jeho velitelé žádají jasný směr. Naučili se přemýšlet v širších souvislostech. Řeší příčiny, nikoliv důsledky. Vidí bludiště makrosvěta – bitvy. Teď musí zúžit pohled a soustředit se na jednotlivé boje, které vydělávají vítězství. Těžké.

On sám není výjimkou. Je zvyklý vést, řídit eskadry, určovat cíle pro celé flotily. Nesmí, protože nemá pravomoc. Dřímá osud jediné eskadry přiřazené k maličkatému nepodstatnému střetu. Zachránit Chrám Sjednocení. Z širšího hlediska jeho spása neurčí osud Rodossu. Nezachrání milionová města, jen kus chladné historie s úzkou skupinkou expertů. Chtějí snadné, rychlé řešení? Navrhne evakuovat a ustoupit. Garénové zničí chrám. Skutečně bolestivá ztráta? Podstatné nenahraditelné artefakty vezmeme s sebou. Ostatní postavíme znovu. Ne! Rada nedopřává prostor k debatě. Rozkaz zní ochránit chrám a poslušní pretoriáni poslechnou.

Tragické, nikdo nechce slyšet mé rady, jak zajistit bezpečí domovské soustavy. Po milioně: rozbor. Určení priorit. Zadání úkonů přiřazeným velitelům. Hotové. Co? Plán obrany chrámu. Přes krystal putují rozkazy po mostu Tor'ke do celé eskadry. Ke každému dorazí. I ten nejposlednější rodossan rozumí a ví, jakou práci odvede. Čas od zrodu plánu k doručení jednotkám? Tolik, kolik trvá vyslovení názvu: Chrám Sjednocení. Svůj titul si právem zasloužím.

Červený proud opouští krystal. Oranžový chvíli zůstává, aby vstřebal rozkazy.

„Ketone, proč trápiš mysl otázkami?“ nenechá bez komentáře kratičké zaváhání.

„Nemám otázky, mistře!“ stáhne svůj proud. Krystal spadne do Ordosovy dlaně. „Čekají nás krvavá jatka. Škoda, že jen bráníme. Chci útočit!“

„Sedět ve stíhačce a držet osud pevně v rukou?“

Pohledem vyjádří souznění.

„Synu, ti, kdož přichází pozdě, nevybírají místo bitvy.“

„Nevadí, zabiju nepřítele tam, kde si přeje!“

„Ronalde, slyšíš slova pravého pretoriána? Pověz, pamatuješ si slastnou chuť garénské krve? Umíš ji popsat?“ vtáhne mě do debaty, zatímco pochodujeme chodbami.

„Kysele nahořklá. Budou chutnat jako slizké, zkvašené kuře,“ odpovím vojenskou hantýrkou.

Keton mlčením skrývá potupnou neznalost. Neví, co znamenají slova kyselé, nahořklé, zkvašené, natož kuře. Na druhou stranu, proč by to měl vědět? Zbytečnostmi netrápí mysl.

„Zájem o cizorodé přináší pokrok. Kolik primitivních věcí naši předci převzali od zvířat?“

„Mistře, neshledávám tuto debatu jako vhodnou. Necháme ji na příhodnější situaci?“ Keton hledá cestu ven z nicneříkajícího rozhovoru.

„Každá doba je vhodná k přemýšlení. Nemluví do větru. Viděl jsi modernizované říšské lodě?“

„Nevím, měl jsem je vidět?“

Ordosovo zastavení před zdí skrývá odpověď. „*Ronalde, zastaralá minulost volá!*“ podlaha pod námi povolí. Zmateným výkřikem utnu tichou telepatickou komunikaci. Padáme neznámo kam!

„Proboha, kde to jsme? Co mám dělat!“ křičím. Červeno-oranžovou plagrovou chodbu nahradí poloprůhledný svět. Letíme vzduchem. Na plošině, v tubusu? Já nevím. Nevidím stěny, úchyty či rám. Jsme snad v nehmotném neviditelném výtahu? Zběsilý sled události nenabízí čas k meditačním úvahám. Prostě se to děje! Padáme hlouběji do útrob Tor'ke. Každým metrem vyniká monumentálnost haly. Asi velikosti fotbalového hřiště? Kecám. Je větší, daleko větší. Louka, pole, i to jsou malé pojmy. Jsme uprostřed, nejbližší plagrová zeď je vzdálená tisíc metrů. Pouhá boční stěna. Přední a zadní dělí neuvěřitelná čtyř tisíce metrů hluboká propast. Hloubka přibližně sto metrů. Výrazné zkosení stěn zužuje spodní část trojúhelníkové sekce Tor'ke. Zabije mě pád? Je něčím kontrolovaný? Funguje jištění? Dole spatřím nelítostně tvrdou plagrovou podlahu.

Připadám si jako ve velrybím břiše. Nepolyká ryby, ale celé vesmírné lodě. Dvouseťmetroví topředoborci jsou maličkými dezerty. Sladkými chuťovkami. Sní křižník, dokonce gigantickou bitevní loď a ještě bude mít hlad. Nepředstavitelné. Doslova dutá hora schopná pozřít flotily.

Plagrové stěny lemují mohutné zakulacené obloukové příčky. Jako žebra drží stabilitu a zároveň rozdělují prostor na jednotlivé nezávislé sekce, které uzavírají pevné bariéry. Přece plagr není průhledný, nevlíní se elektrizujícím polem. Počkat. Vždyť vidím čiré,

sklovité bariéry, proto dohlédnu daleko. Svět sytě oranžovočervených kostí naplňují zářící energetické tepny.

Prudce zastavím. Doslova cítím, jak mi setrvačností sjede obsah žaludku. Nechci vědět kam. Asi budu zvracet. Polknutím potlačím nevolnost. Civím s otevřenou hubou po okolí. Byl jsem dítě uvězněné v kleci. Čtyři maličké stěny, jedna chodba s výcvikovou místností. To byl celý můj svět. Ano, byl...

Boty pevně drží vzduch. Jak? Nehmotný neviditelný most podpírá vyděšeného, zmateného človíčka. Hrany lidské oko nerozezná. Oční implantát musí zapojit pokročilé filtry, teprve pak objeví jemné nuance obrysů paluby. Můstek, spíš dlouhé molo široké dvě stě metrů, spojuje středový prostor přídě se zádi. Není jediný. Pod a nad námi jsou podobné tři paluby s třicetimetrovým výškovým rozestupem, spojené sérií desítek výtahů. Probíhá nezadržený proud padajících stovek pretoriánů z uceleného plagrového stropu. Jako výsadkáři bez padáku spadnou přímo na nohy. Zaváhání, natož ztráta rovnováhy je nezdržuje. Pokračují, až zastaví u kraje mola. Tam čeká důvod riskantní cesty.

Stometrová loď, široká a vysoká dvacet metrů s kulatou přídí, ze které vystupuje článkovitá nosná páteř, zakončená motorovou zadní částí. Středová boční ramena drží sérii vícepatrových výsadkových modulů. Každý má odsunutá boční vrata. Jednotlivé moduly jsou prakticky vylepšené kontejnery dlouhé dvacet, široké a vysoké deset metrů. Podlaha uprostřed rozděluje prostor na dvě paluby. Loď pojme šestnáct modulů, dvakrát osm.

Rozestavení lodí je geniálně prosté. Ve sloupcovitém poskládání vyčkávají vedle sebe, bokem k molu. Vlezou přesně akorát do lodních sekcí oddělených bočními silovými poli.

Princip rodosského nalodění rozbíjí zkostnatělé koncepce omezeného lidského uvažování. Pretoriáni se sešikují do řad. Utvoří oddíly s velícím pretoriánem uprostřed a vkročí do prázdna. Pochodují otevřenými kontejnery přes lodě až do nejkrajnější. Mezery spojují neviditelné energetické můstky, či je jednoduše přeskočí? Těžko říct, elegance s rychlostí je pretoriánům vlastní. Jakmile zastaví, podlaha zmizí. Spadnou na dno spodního kontejneru. Dvacetimetrový pád je netrápí. Následuje další oddíl, až vyplní čtyři patra. Lodní zdi se potom uzavrou. Jakmile je jedna plná, čeká druhá.

Symfonie precizní souhry, netřeba dirigentovy ruky. Hudebníci hrají z paměti. Profíci nevyžadují partitury. Plynulost, souhra, harmonie tisíců rodossanů v desítkách lodí bere dech. Měsíce cvičená armádní přehlídka udělá víc chyb než oni.

Jsem přehlcn detaily. Různorodost zbrojí žádá vlastní odstavce. Ne, přímo kapitoly. Barevnost aur? Modrou nevidím. Jediný já mám tmavě zelenou. Ty nejnížší hodnosti začínají od tmavě žluté. Oddíly zdobí směsice tmavě a světle žlutého spektra. Občas spatřím tmavě oranžovou. Ojedinělí válečníci? Kéž by!

Spletité mraveniště nemá konce. Některé výsadekové lodě jsou holé, bez kontejnerů. Zato ramena přidržují armádu desetimetrových oválovitých platforem. Ostrý, sytě oranžový plagrový pancíř napovídá účel. Zbraně skryté pod ním pochopitelně nevidím. Tank, samohybné dělo či snad transportér pěchoty? Odhady tíží mysl.

Stabilitu, ochranu a bezpečí platformám dodávají zakulacená silová pole vzájemně propojená s žebrováním trupů stometrové lodi.

Stojím v moři. Vlny přinášejí důkazy brutální síly Tor'ke. Menší loď svírá osamocený dvacetimetrový stroj. Složenými vrstvami připomíná květy. Podrobnosti? Žádné. Oční implantát neumí odhadnout pravý účel.

Sekce dogmaticky nedodržují symetrické dělení. Jediná šablona výsadkových lodí nestačí rodossanům. Disponují podobnými menšími variantami. Příkladně dodržují vizi univerzálního maximálního pokrytí myslitelných úkolů.

Stíhače ve tvaru ostrého hrotu šípů poznám okamžitě. Perfektně aerodynamické rysy hrozivého pancíře, chrání středový kokpit. Motory, zbraně a podobné jasné prvky ukrývá plagr. Jejich stroje jsou větší než naši slavní obávaní těžcí stíhači.

Předposledními objekty jsou roje stovek, možná tisíce metrových koulí natěsnaných ve čtvercových formacích. Plní mezery v podlahách. Nekecám. Neviditelná energetická mola nejsou jedinými základnami. Posledními pořádně kýčovitými prvky je brutální lodní výzbroj, systematicky rozložená na krajích trupu tak, aby nezablokovala lodím letové koridory. Proto možná zvolili energetické boční žebrování. Stačí deaktivovat silová pole a lodě mohou plynule prolétat sekcemi.

Rodossané nefandí silným bočním salvám. Většina děl míří dopředu. V kulatém trupu těžký koncept. Zapomínám, jak vypadá Tor'ke? Jako hrot kopí. Dětsky zjednodušeně řečeno, ležící trojúhelník. Od přídě se šířka postupně zvětšuje a tím nabízí dostatek

místa přední výzbroji, sem tam vzácně doplněnou o boční kanony. Proboha, co to střílí? Atomovky? Jakživ nespatřím složitější děla zalitá v oranžovém plagrovém pancíři.

Plnohodnotnou armádu těžkých invazivních sil spojují otevřené boční kryty brutálního pancíře po zuby vyzbrojené mateřské pevnosti jménem Tor'ke.

Otvory zahlédnu chaoticky ubíhající vesmír, protkaný oslnivými záblesky paprsků zbraní, o kterých lidstvo ještě ani nestihlo začít snít. Stíny temných milionových garénských rojů vzdorují učiněným bohům. Sesterské lodě Tor'ke chrlí zkázu a zároveň manévrují jako obratní torpédoborci. Rodossané povýšili krutý vesmírný boj na umění. Musíte ho spatřit na vlastní oči. Stejně neuvěříte. Existuje umělec schopný zachytit část výjevu? Pochybují.

Letíme plnou rychlostí. Detaily ze všech myslitelných i nemyslitelných směrů nezadržitelně přicházejí. Záplavy novinek v tisícinách sekundy. Já... Padám, přehlcn, umořen vším tím zběsilým tempem. Ostřílený stín zvyklý bojovat neustojí nakouknutí z pomyslného okénka. Letité přípravy nestačily. Znam vesmírné bitvy, ale tohle? Nemám slov! Je mi mdlo.

Statné ruce Ordose zamezí mému pádu. „*Synu, odpust' mi. Místo varování jsem zvolil překvapení. Prudký skok před realitu. Chybné rozhodnutí. Nezvládáš pretoriánskou rutinu.*“

„*Chcípák!*“ nebere si Keton servítky.

Podlehnu podbízivé síle Ordosova stisku, ustoupím stranou. Provoz pokračuje, za mnou padají noví pretoriáni a kráčí rovnou do svých lodí. Zavřu oči, uchopím čerstvě vybavenou vzpomínku.

Relaxační dechové cvičení mě zachrání. Známostou rutinou získávám jistotu. Otevřu oči. Ronalde stojíš na podlaze, kraje chrání zábradlí. Co to kecám? Panebože, já jsem ve vzduchu. Chodím po průhledném skle a civím do propasti. Sakra, drž hubu. Chceš mít závratě? Stojím. Na. Pevné. Zemi. Dětsky dokola opakuji spásná slovíčka zaříkadla, až se lež stává pravdou.

Jak to řekl Ordos? Každý čas je vhodný k přemýšlení. Skvělá rada, přemýšlím. „*Cos myslél tím, že zastaralá doba volá?*“

„*Kradeš Ketonovi otázku? Slibný čin. Moderní lodě mají zlomek této krásy,*“ roztáhne ruce ve snaze obejmout hangárovou sekci. „*Vnitřní uspořádání lodí se mění. Pretoriáni vstupují do bitvy pomocí teleportačních paprsků. Plíživý vývoj přináší vzácné renovace. Ty ses nepodíval na schémata okolních lodí?*“ drobně popostrčí Ketona.

„*Mistře, musím odpovídat?*“

„*Nemusíš. Odpověď znám. Je příčinou mého strachu.*“

„*Máte strach?*“ ptá se s hromovým smíchem a okamžitě si odpoví. „*Nemožné! Je mrtvý. Před staletími zabíjí vaši čepelí. Čeho se bojíte?*“

„*Smrti. Přivítám ji, ale stihnu do té doby dokončit tvůj výcvik? Nevím. A toho se právě bojím. Ronalde, cítíš se lépe? Opakuj své zaříkadlo. Neboj, lidský svět je pro nás stejně nepřírozený, jako pro tebe náš. Loď čeká,*“ vykročíme. Keton krátce za námi ustrne. Přesně mířená Ordosova slova trefila cíl.

„*Kam se poděl zmatek? Výsadky obvykle provázejí technici s otravnými výmluvami, že jen zapomněli dodělat servis. Velitelé pronáší proslovy, opakuji bojový plán, zpívají nacvičené písně. Hraje ostrá válečná*

hudba. Sledujeme dojemná loučení, předávání posledních dopisů, kdyby náhodou cesta neměla zpáteční letenku.

Vy děláte co? Sleduji perfektně sehraný stroj. Držíte rytmus, nic se nezasekává. Chyby a opomenutí jsou normální.“

„Nesouhlasím!“ rázně vmete Ordos. „Každý dostal jasný plán. Proměnné jsou spočítané a vyřešené. Nedávám šibeniční termíny. Hovoříš o chaosu? Příčinou bývají nejasnosti s nepochopením, nebo-li zmatkování,“ zastaví u naší výsadkové lodi. „Ketone posloucháš? Dám vám lekci. Příkladný velitel vydává přesné, jasné rozkazy formulované tak, aby je každý pochopil. Z toho pramení má jistota. Nezklamete, protože vím, že znáte své úlohy. Přirozené anomálie vyřeší jednotliví velitelé přímo podle svého nejlepšího přesvědčení. Vhodná výzva, jak prokázat zasloužené tituly a vysloužit si nové pocty. Necht' jejich rozhodnutí jsou hodna získaným titulům. Souhlasíš, Vysoce Ctěný Starší Mistře Pretoriáne Wonone?“ osloví procházejícího pretoriána s tmavě oranžovou aurou.

„Mistře, je mi ctí bojovat po vašem boku!“

„Ty mně ctíš svou přítomností!“

Provede zdvořilou poklonu a dožene zbytek bratrů.

„Nemůžeme prohrát, máme řadu legendárních válečníků!“ vyzdvihne Keton.

Oddíly plynule prochází. Zaplněné lodě uzavírají poklopy. Proti nám se zastaví čtyři oddíly. První není úplný. Uprostřed chybí tři pretoriáni.

„Mistře!“ sborově zakřičí.

„Synové!“

„Za Ordose!“

„Za Rodoss!“ uzavře pokřik Ordos. Zaujme čestné vůdcovské místo. Keton neváhá, zvolí jeho pravici. Mám se vyptávat? Kam jinam můžu jít? Vstanu po levici.

„Synu, přiděláváš mi práci. Seznámení s pretoriánskými formacemi jsme neprobírali.“

„Učím se rychle, jen mi řekni směr.“

„Budeš u mě, dohlédnu na tebe. Planeta Ares, pamatuješ?“

„Jak bych mohl zapomenout.“

„Bojuj stejně. Vrazi Sandry si brousí zuby.“

„Od toho mám meč!“

„Napřed si získej čest, pak ti možná dám svolení zemřít.“

„Krásně motivující řeč!“

„Pole nás udrží, podlaha se dočasně deaktivuje. Povedu tvou auru, zmírní pád.“

„Jak...“

„Synové vpřed!“ Otázky počkají. Výsadkovou loď dělí od mola třímetrová propast. Oční implantát červeně zvýrazní hranici mola. Dál není nic. Musím skočit, přitom vím, že nesmím. Šestý smysl promlouvá. Nohy kopírují pretoriánskou chůzi, společně vstoupíme do prázdna. Nepropadneme, neohraničená síla nás vede přímo k útrobám osvětleného kontejneru. Jsem tam. V ničím omezeném bezbariérovém prostředí. Svět naplněných snů podpírá hladká červená podlaha. Plagr nebo dočasné pole? Odpovědí je méně výrazná mozaika. Nese stopy zdařilé imitace.

Dodržuju formaci. Zastavíme a podlaha zmizí. Instinkt velí chytit se nejbližšího pevného předmětu. Podlehnu, potlačím přirozené

pudy. Tmavě zelená aura zajiskří. Sama zastaví volný pád. Jako anděl špičkami přistanu na maličkém bodu. Čtvereček akorát pro špičku boty. Dotyk uvolní proudy červené energie, která utváří pavučinu propojených vláken. Jedno za druhým vyskládá ucelenou pevnou podlahu. Dno kontejneru. Nad námi padá druhý oddíl. Stejným způsobem se okamžitě utvoří náš strop. Říše divů a zázraků.

Kontejnery obalí silová pole. Rozdělné prvky splynou s přirozenými křivkami výsadkové lodi. Zdi uzavře silný oranžový pancíř. Temnotě nepodlehne. Podlaha se stropem osvětluje odhodlané válečníky. V pretoriánských zbrojích, pláštích, bezpečných kabátech žlutých i oranžových aur. Pouhé tři odstíny neladí. Má tmavě zelená. Ketonova světle oranžová a ztělesnění chaosu, nebezpečně jedinečná, světle červená aura Ordose. Výsadkovou posádku Tor'ke, čtyři tisíce pět set pretoriánů, provází jeden človíček. Když bych uměl malovat, zvěčním nepopsatelný dějinný okamžik.

„Chceš přijít o podívanou?“ osloví mě Ordos.

„Jakou? Plagrové zdi nepropouští okolní svět.“

„Zdůrazňuješ zastaralý prvek. Pečlivost stavitelů brání pochybením. Lod' má trojí zajištění. Silné štíty, energetická pole, která zlepšují integritu trupu a plagrový pancíř. Proč by tyhle prvky měly bránit výhledu?“

„Promiň, ale mé oči neprohlédnou přes pevnou hmotu,“ otráveně, ironicky reaguji.

„Ronalde, zapoj představivost. Lod' má senzory. Napni mysl, probud' auru, zachytíš volání. Odpověz!“

Prvotní neporozumění nezastaví zvědavost. Zkusím poslechnout. Stále přítomná vesmírná píseň hraje v pozadí. Nadešel čas ji zesílit.

Absolutní chaos zacpe uši. Slyším koncert milionů kapel. Nestíhám rozlišovat jednotlivé tóny, natož je vychutnávat. Čiré bláznovství. Propadám chaosu.

Ordosův světle červený pramínek přináší řád pohlazením mého zeleného. Věnuje pomocná sluchátka s filtrem, která oddělí nepodstatný zvuk a vyzvednou tichoučký hlásek. Pěje pozvánkou. Přijmu ji.

Zdi prostoupí křišťálově čistý obraz. Proplouváme vesmírem. Gigant! Pětikilometrová loď s ostře útočnými rysy připomínající nebezpečný hrot kopí zastíní výhled. Černý pruh uprostřed vypráví smutný příběh o zneuctění. Odlétáme, počkat. Už jsme opustili Tor'ke? Kam se podělo zrychlení, škubnutí, či prosté varování. Nic jsem necítil.

Mohutné trupy dvou postranních sester zdůrazňují velkolepost extrémní síly. Mezery lemují podpůrné pětisetmetrové lodě, zaplněné rojnicemi kulatých dronů a výrazných stíhačů. Pohrdají směšnými lidskými námořními doktrínami. Obranná formace, vzájemné křížení palebných koridorů, chytrá ochrana dalekonosných bitevních lodí za rozvinutou linií menších plavidel? Blbosti. Tři lodě jsou jasnými odkrytými primárními terči. Nelze je přehlédnout, natož minout.

Vysmívají se nepříteli nekonvenční ryze útočnou formací. Odvaha, čest, pohled do vyděšených tváří blízkých obětí je pretoriánům vlastní. Neznají strach, lítost, váhání, ostych. Vynikají a září. Neskrývanou sebejistotou poutají veškerou pozornost. Tohle děsí nepřitele víc než otevřené hangáry, chrlící proudy ok nebo výhrůžně otevřené střílny.

To je eskadra Tor'ke. Červenooranžový trup zalíjí schémata tisíců zbraní. Žhnou nedočkavostí. Dvě stometrové střelny na přídi se rozevřou. Vytryskne proud oslnivé energie jasnější než záře slunce. Spálí daleké cíle za viditelným zorným polem. Zformované lovecké smečky ok smíšené se stíhači, ladnými manévry zmenšují vesmírnou propast mezi nepřítelem. Jsou smrtí, tím posledním, co garenové patří. Neprojevím lítost, ale vychutnávám spásné zadostiučinění.

„*Sdílíš můj velitelský pohled,*“ pošeptá Ordos. Poloprůhledné zákresy palebných koridorů přidávají do bitvy další rozměr. Boj doplní technické nákresy započatých manévru. Piloti tančí loděmi. Úchvatná podívaná. Žádná eskadra, ale přímo flotila se chová jako jeden tanečník. Bojové pole, nebo-li parket ovládne sebejistými kroky. Pečlivostí, ideálním načasováním a symfonií promyšlených pohybů ho povýší na umělce.

Dronové oko proletí těsně kolem mé tváře, leknutím ucuknu. Kam zmizelo? Sleduji ho pohledem. Provází výsadkové lodě vstupem do atmosféry. Zelenomodrá planeta objímá ztracené syny. Horizont ožije vzdálenými stíny epochálních staveb, pohoří, lesů, průzračných řek a rozmanité flóry. Atmosférické tření pohltí štíty. Nezčeří jasný obraz senzorů. Echion, Ares jsou planetární pustiny. Rodoss připomíná legendami opředenou Zemi. Rajskou zahradu.

Změníme směr. Cílem je černá skvrna uprostřed bujícího ekosystému. Přibližováním roste malá kaňka. Bují a vlní se masou těl. Vzduch zčeří energetické výstřely. Záblesky explozí rozdráždí temné jezero. Je mořem, možná oceánem. Horizont pohltí rozměry. Tisíce,

vlastně desetitisíce garénů vyhlíží výsadkové lodě. Do prdele. My nepřistaneme někde bokem, ale přímo ve středu garénských formací.

„Ordosi, vtipkujes? Opravdu tam přistaneme?“

„Přímo ve chřtánu bestie. Připrav meč! Pretoriáni!“ zakřičí. Odpoví září psionických čepelí. Pět set, čtyři sta... Implantát odpočítává vzdálenost od země. Dvě stě, sto. Padesát! Prudké zastavení následuje vypnutí podlahy. Padáme obklopení září bojem běsnících pramenů našich aur. Roztažené ruce, sevřené pěsti, planoucí oči. Jako bohové chaosu pádem srazíme garénské hřbety. Výhružnému hrdelnímu pokřiku masy těl odpoví pronikavým výkřikem: *„Za Rodoss!“* Temné moře potřísní krvavé gejzíry. Setnuté kusy garénů létají vzduchem. Neznáme slitování.

Nadchází konec. Váš konec.

Pach spáleného masa, záplava krve a kupa ostatků, tím mě vítá Rodoss při prvním krůčku. Jak jsem mohl přežít volný pád z padesáti metrů? Aura ví, ale neodpoví. Rozzuřený gareník zaútočí. Rázným tasením ho setnu na dvě půlky. Od areské smrti první zabítý šmejdl. Počítat vás nebudu. Miliony čekají. Ukážu mocným pretoriánům lidské odhodlání. Zírejte, jak bojuje člověk. Bojovým transem zešílím. Plně oddán síle neslyšitelných válečných bubnů.

Takhle vypadá můj první krok. Navěky vepsán v paměti...

ODDÍL II.

Cesta

Výcvik zvyšuje šanci přežít. Každý kadet touží po tom nejlepším. Jen zlomek však dostane plnohodnotný, profesionální trénink. Většina se musí spokojit s hozenými drobkami. Příkladem je pěchota. Páteční síla vojenské mašinerie, ale zároveň postradatelná položka. Maso do neúnavného mlýnku. Dvnitř vlez mladý člověk a vypadne sračkovitá kaše. Kam spadne ten páchnoucí kýbl, je zároveň místem jeho rakve. Hledáte marně čest, slávu, hrdinné proslovy, emoce, natož smuteční řeč.

Zajímají vás jména vojáků? Proč, copak za ně někdo truchlí? Jak by mohli? Samotné přijetí do armády je rozsudkem smrti. Rodiče milují své děti. Jsou zvědaví, starostliví a pečovatelsí. Blahobyť potomků naplní jejich vytoužené cíle.

Toto je klíč k vrcholné moci. Každý hlupák pochopí, že společnost tvoří rodiny. Oni jsou tou masou, kde dřímá veškerá moc. Vladařům projde každé zvěrstvo, pokud budou spokojeni. Proto do pěchoty neverbujete děti bohatších rodin z centrálních světů. Vybráte si. Desítky vzdálených kolonií pravidelně ročně produkují tisíce plnoletých dětí. Chudí, nezkušení, zpravidla bez vzdělání a často nenajdou práci.

Armáda platí pravidelně. Zajistí jídlo, ubytování, ošacení. Když se nad tím pořádně zamyslíte, nabízí mnohdy jedinou cestu k lepšímu životu. Kam jinam chcete jít? Stanete se bezejmenným kadetem, pouhým číslem ve statistikách. Máte svobodu, šanci absolvovat či zvorat zrychlený výcvik. Budete-li skutečně nadaní, možná vás přeřadí k mariňákům. Chcete k nim, protože vidina energozbroje, nepříškrčené magnetické pušky s rozšířeným výcvikem vám jen nezvedne plat, ale znásobí šanci přežít. Dalším krokem jsou doplňkové kurzy a přiřazení k elitním jednotkám. Klidně sněte, ale jsou výsadou stěží procenta naverbovaných kadetů.

Už se cítíte bezpečněji? Roste vám sebevědomí? Proč? Očima veřejnosti, hlavně velitelů, jste pořád jen tupý, postradatelný vidlák v lepším brnění. Neucpete mlýn! Ruka mocných stále mele. Sračka s vaším číslem a stovkami spolubojovníků přetéká přeplněnými kýbly. Chcípáte po tisících. Život, naše sny, vize, ideály nejsou důležité. Jednotlivci nemají žádnou cenu. Samotný voják je nejlevnější položkou imperiální armády.

Výjimkou jsou stíny. Výkvět, elita, patnáct let toho nejlepšího výcviku. Pravý opak vojenského přemýšlení. Vaše jméno zajímá každého. Astronomická cena? Nikoho.

Ale i tak mezi legendami opájenými stíny a pretoriány je neměřitelná propast. Ztělesňují staleté výcviky, grandiózně obtížné zkoušky, zdolávání výzev, tradice. Včetně křehkých snů. Utrpení, bolest, strádání, nouze, všudypřítomná smrt je pro ně sportem, relaxací, všední náplní životů. Vzpírají se principu mlýnu. Jediný utržený prst pretoriána dokáže to, co nesvedou nekonečné zástupy

miliard pěšáků. Ucpe mlýn! Hrdinové, jejichž nezapomenutelná jména dláždí cestu samotné věčnosti. Jsou předivem dějin. Historií.

Kdo jsem já? To dnes zjistíme. Stojím na počátku, možná na mém konci. První stín třetí generace. Diamant, profík, elitář, hlavně perfektní zbraň. Řešení každého problému. Tak mi říkají. Můj sáhodlouhý spis předpokladů, složených kurzů a zkoušek garantuje maximální připravenost na všechno. Kéž by to byla pravda.

Peklo nese jméno Rodoss. Žádné mazlení, či postupné stupňování nátlaku s gradováním. Teď a tady spadnu do prohrané bitvy. Jako na Aresu tisíce garénů běsní, zuří, sebevražedně útočí. Neznají slitování, jsou ztělesněním temnoty, protipólem života. Pozřou vzácné jedinečné pramínky světla. Opravdu?

Chceme-li pochopit, co se teď odehrálo, musíme si vzít konkrétní časový úsek. Pětisekundové délky. Strašně veliké číslo. Proto ho rozdělíme na desítky menších částí, které překypují událostmi. Až tehdy spatříme ucelený obraz.

Prázdné stometrové výsadekové lodě stoupají k nebesům. Rojnice ok kryjí jejich ústup a rozráží hejna legarenů. Paprsky probodávají nebesa. Prší prach spálených garénů.

Zkrápí živé moře garénských těl, které utápí okolní krajinu. Co tu bylo dřív? Louka, stezka, les, mýtiny či park? Nevím. Rozběsněné vlny garénů proráží psionické čepele. Žhnou nenávistí. Volají po odplatě. Smrtné hrdelní výkřiky roznáší vítr v dalekých ozvěnách.

Stíny červenooranžových zbrojí bijí temnotu. Třímetrovi svalnatí obři holýma rukama cupují cizáky. Garénové nemají šanci. Buď je setne psionická čepel nebo sevřená pěst či rázný kop. Úctu, respekt

k zabitým pretoriáni neznají. Smetím pohrdají. Krvavou lázeň dusají pretoriánské boty.

Moře o tisících těl musí ustoupit jedincům, protože je neumí zastavit. Vysuší moře. Stvoří maličké pevninské ostrůvky. Oázy bezpečí. Zranitelný jedinec vyrazí do útoku, roztrhá nejbližší nepřátele a stáhne se zpátky k pevnině. Další bratři přicházejí, společně tvoří kruh, bariéru, neprostupnou zeď. Moře odpoví vlnami. Čepelemi je zničí a botami překročí. Prochází zdechlinami děsivě smrtících tvorů, ale přikláním jim tolik pozornosti, jako k všední terénní překážce. Ostrůvky neustupují. Rostou, skládají pevninu. Kontinent ucelené pretoriánské formace. Každou garénskou snahu o protiútok tvrdě trestají. Sežehlé cáry těl, krvavé gejzíry, zohyzdné pahýly, rozevřené trupy, tak končí nezastavitelná smrt. Mlýnkem semletá v nechutně páchnoucí slizkou sračku.

Jak je to možné! Seskočili jsme do chřtánů bestie. Té, která mě zaživa sežrala na Aresu. Ale tady nemá šanci. Umírá.

Za pět sekund se odehrají stovky soubojů. Každý zaslouží vlastní příběh. Absurdní, menšina útočí. Terorizuje, týrá, mučí, vyhlašuje většinu a zároveň neutrpí sebemenší zranění. Jsem součástí nezadržitelného, ostře hořícího světla. Život, který zatvrzele odmítá podlehnout. Protipól temnoty.

Surově agresivní útok mi nedopřeje klidu. Garénská krev potřísní dosud čistou stínskou zbroj. Znímá pravdu, sterilní čistota je tou poslední věcí na seznamu problémů. Reaguji čepelí. Odrážím tři gareníky. Klamnými sériemi se nezatěžuji. Proti lidem bych zvolil náročnější bolestivé útoky s cílem odzbrojit a zneschopnit. Škoda

námahy. Prosté zabití je lehčí, efektivnější, méně vyčerpávající. Jsem surový, chladný, apatický. Jsem krvavě brutální osvobozenou zbraní. Komu to vadí? Morálka jde stranou. Neetické, kruté výpady do hlavy, očí, slabin jsou povoleny. Zdechněte bestie. Čím víc budete trpět, tím lépe.

Mami, prosím zavři oči. Chtěl jsem být hodný kluk, pomáhat ostatním, nezabíjet. Odpusť, musím zahodit nevinnost s nebesky čistým brněním. Zapínám impériem vybudovaný spínač. Tvého milovaného syna nahradí běsnící stroj, který miluje zabíjení.

Výcvik rve: vypadni! Jsi v nevýhodné pozici, uprostřed chaosu. Stáhni se, obejdi nepřítele a zákeřně zaútoč.

Pud sebezáchovy zpanikařil, kromě impulzivního úprku nenabízí nic.

Zárodek pretoriánství jásá. Bojuješ po boku svých bratrů nevyrovnaný boj s nepřítelem, který tě posledně zabil. Nemám slov, protože mě nenapadá žádné lepší místo, kde bych si přál být. Splněný sen každého pretoriána. Děkuji nevyššímu za tu nezměrnou čest.

Který vnitřní hlas zvolím? Rty vytvarují záludný úsměv. Mou odpověď!

Pevný obouruční úchop rukojeti. Sehrané svaly a léty cvičeným grifem kosím garény. Dříve jsem čepelí tesal epitař, teď vyrývám oslavnou báseň o nezměrné odvaze, nepopíratelné lidské touze přežít, dosáhnout na vzdálené sny. Tančím po špičkách. Kličkuji mrtvými těly. Krev třísni tvář, kalí zrak. Ne! Před bouří neuhnu. Čelím větru. Nespadnu!

Meč sviští vzduchem, po čepeli teče čerstvá krev. Nepozná klidu, zabíjí. Sám uprostřed chaosu, jako na Aresu. Desítky gareníků útočí, nedávají mi prostor k manévrování. Těly vytvořili vězení. Past sklápá, zemřu. Zase? Copak se nepoučím? Podruhé stejně hloupě nepadnu. Skupinovými sériemi přebírám kontrolu nad celým perimetrem. Pevné svaly posílí zelená aura. Vyšší gravitace dočasně ustoupí stranou. Odrazím jakýkoliv výpad. Sekám, bodám, kopu a skáču po tělech, s grácií pravého mistra likviduji vězení. Stávám se smrtí, postrachem temnoty.

Aura zrychlí mé reakce. Obejde přirozené fyzické limity. Jistota nacvičených pohybů podpoří intuice. Žiji bojem. Srdce tluče do rytmu výpadů. Krev proudí žilami. Adrenalin vybudí svaly. Emoce zmizí. Neznám strach, bolest, lítost, soucit. Tyhle bestie mi sebrali Sandru i vysněný klidný život. Za odměnu jim seberu všechno. Spálím temnotu. Bojuju jako nikdy.

S chutí olíznu rty potřísněné garénskou krví. Dávivý reflex nepřichází. Zvykám si na tu kysele nahořklou chuť. Bude mým dezertem. Slastnou odměnou. Zlostným pohledům temnoty odpovídám úsměvem. Nikdo mě nezastaví. Vybojuji si svou čest, respekt a možná i právoplatný titul. Z vlasů zalitých krví kape pot. Stupňující únava je pro mnohé varovnou stopkou, ale já ji vnímám jako známku rozehrátí. Jsem v ráži. Překlenu přirozené limity těla, mysl obejmě bezduchá harmonie. Garénové padají po desítkách.

Krok vpřed, švihem utnu gareníkovi hlavu. Přeslap, přenést těžiště na druhou nohu. Bodnutím propíchnu trup. S napíchnutým tělem trhnu zpátky. Něco sejmu a zároveň odhodím. Meč odrazí výpad do

zad. Půl otočka, ať jsem bestii čelem. Dorazit píchnutím přímo do očí. Špička pronikne očním důlkem. Zapřu se o tlamu. Využiji sílu k odrazu. Švihem nad sebou rozpáru břicho gareníkovi. Skrčení. Zavřít oči. Přestat vnímat pach padajících vnitřností. Vyběhnout vstříc třem nepřátelům. Cestou sekám do všech směrů. Jestli je zabiji nebo jen zraním, neřeším. Tvrdě masakruji masu těl.

Bolest sevřených rukou umrtví ztuhlost. Pružná čepel přenáší nárazy do rukojeti, kterou svírám hydraulickými kleštěmi, vlastně prsty. Meč nevypadne, je mou prodlouženou součástí. Vím, jakým směrem mám pootočenou čepel, jak hluboko zajede do těla. Poznám, kdy překoná odpor krunýře a okusí měkké tkáně. Mám poučení z tvrdých nárazů do kostí. Pitvu nepotřebuji. Praxe mě seznámila s vnitřním uspořádáním garénských těl. Krunýř nemají všude. Někde je měkký, jinde je podpořen kostí. Stačí, když... Neplýtvám silami. Útočím přesně na slabá místa.

Bez ohledu na mé mistrovství, stejně padnu. Protože jsem sám, uprostřed chaosu. Blíží se můj druhý Ares?

Vztyčím čepel proti mrštěnému ocasu. Setnutý špičatý konec probodne gareníka. Chci ho dorazit. Nemůžu, musím odrazit výpad, přesto umírá. Čím? Záblesk psionické čepele je odpovědí. Třímetrový pretorián se světle žlutou aurou zápasí po mém levém boku. Vpravo je druhý. Nejsem sám! Stávám se součástí kruhové formace. Zalije mě vlna vzrušení. Na Echionu či Aresu jsem já určoval spád boje. Spolubojovníci nezvládali držet mé tempo. Tady nejenže mě doženou, ale i překonají a zazdí. Jsem nejpomalejší. Nejslabší článek formace. Cože to říkám? Stín, který bojuje s ostatními? Nemyslitelné!

Razím formaci jednoho muže. Už ne, ať chci nebo nechci, stávám se součástí komplexnějšího celku.

Radostná slza z kropí tvář. Děkuji za spolehlivé bratry.

Rozevřenou tlamu plnou ostrých tesáků navěky zavře psionická čepel. Surovým kopem odhodí zdechlinu gareníka. Otočka s výpadem pravé ruky probodne druhého. Skočí, roztáhne ruce. Gareníci nestihnou uniknout, zaniknou v plameni světle oranžové aury. „*Kde to jsem? Já se nudím!*“ Chytí rozevřenou tlamu gareníka a holými prsty ji za praskání kostí roztrhne. „*Tohle, že jsou obávaní garénové?*“ směje se smrti do chřtánu. Nechodí po zemi, skáče po hřebetech gareníků. Patami drtí lebky. Odpor trestá čepelí. Jako tank si razí cestu napříč těly. „*Bojují jako chcípáci!*“ Vymrštěný dogarenský ocas drapne u kořene a škubne. Nebohý tvor spadne. Poslední, co spatří, je Ketonova pata.

Staletími kalené svaly pracují jako dobře promazaný stroj. Je ďáblem. Sebevražděně skočí do rodících se formací dogarenů. Přežije! Deset nebezpečných nepřátel, kteří sundají mariňáckou četu, padne dřív, než si uvědomí, odkud přichází smrt. Armáda jednoho válečníka zdolává hory protivníků. Drápy neproniknou pláštěm, plagrová zbroj odolává marným útokům. Nezanechají jediný škrábanec.

Apatickou Ketonovu tvář tříslní tělní garénské tekutiny. Pohrdání je mu vlastní. Hledá rovnocenného protivníka a dostává pouze nekončící masu mizerných obětí. Necítí radost. Zuří zlostí. Copak Rada neumí vyřešit slabé protivníky? Kam se poděli obávaní pretoriáni? Proč musí ztrácet čas tímto dětinsky směšným bojem.

Žádný boj, všední ranní rozcvička k protažení svalů. Větší výzvu garénové nenabízejí. Proniká stále hlouběji. Opouští bratry, aby pocítil nepřicházející nebezpečí. Garénové šílí, běsní. Zavalují ho masami desítek, možná stovek tvorů. Bez výsledků. Čím ho zastaví? Je to v jejich silách? Ketonova krutost děsí samotnou smrt.

„Můj synu, srážíš hrdost obávaného nepřítele. Vydrž, bojujeme s předvojem. Dostaneš to, po čem toužíš,“ pošeptá Ordos. Přeskočí řadu gareníků, aby se zaměřil na dogareny. Stovky jsou ničím. Je mlhou, jarním vánkem. Všude a zároveň nikde. Ovládá sílu červené aury. Abstraktní moc daleko za hranicemi chápání. Reflexy vyhnané do extrému překonají rychlost očí protivníků. Legendu nespatříte a už vůbec ji nezraníte. Kam zmizel? Nevidíme! Krvavá řeka těl vypráví příběh o tom, kde byl.

Boj probíhá na blízko. Doragenové nemají čas využít salvy ostnů. Zatím nestřílí přes těla svých bratrů. Využijeme zmatení? Co dělají mí společníci po stranách? Brání. Nechávací nepřítele přiběhnout pro smrt. Zastavím útok. Dorazím nejbližší, výhružně máchnu čepelí. Pojd'te. Vyběhnou dva gareníci a tři za nimi následovaní dogarenem. Do úderu musím dát dostatek síly. Přetočím čepel a provedu švih k zemi. Rozetnu hlavu gareníkovi nalevo. Než čepel dopadne k zemi, provádím zdvih, rozříznu druhého napravo od něj. Lehce a ladně jsou dva gareníci minulostí.

Ti tři, co jsou za nimi, odvážně vyskočí. Těsná formace nenabízí velkou mezeru. Nevadí, spokojím se s málem a využiju škvíru. Krok vpřed. Útok na prostředního. Švih, úklon, kotoul. Ostatky

prostředního proletí nad mými zády, zatímco dva krajní přistanou za mnou. Překvapení! Stojím před tváří dogarena, který běžel za nimi. Nečekali zákeřný výpad. Dogaren rychle zareaguje. Vymrští ocas na můj pravý bok. Při vstávání švihnu čepelí vpřed. Jako kat setnu jeho hlavu. Uhnu ocasu. Pro spásný klid duše, švihem směrem dolů, rozříznu ocas ve dvě. Čepelí udělám půlkruh. Jak klesá dolů, obrácím ji do stoupání. Zaútočím nahoru za hlavu. Odpor šhubajícího těla potvrdí zásah do dogarenského hřbetu. Mám jistotu, je mrtvý!

Vytáhnu čepel. Kotoulem změním pozici a nezapomenu ve vzduchu sundat probraného gareníka. Zpátky na nohy. Šermířský postoj. Půl piruety s výpadem před sebe, umírá poslední, třetí gareník. Hlášení. Útok odražen. Ustupuji zpátky do formace. Pohledem mě vítají přihlížející pretoriáni. Čekají, protože za zády mají splněnou práci. Hnijící garénské mrtvoly.

Z ptačí perspektivy sledujeme rozzužené predátory, jak osamoceně boří garénské snahy o organizovaný odpor. Poskytují čas pretoriánům vyčistit nejbližší okolí. Kruhovát formace roste. Napřed se tříčlenné skupiny sloučí ve větší celky, až vytvoří ucelený oddíl. Ten spojuje další. Koloběh nezadržitelně pokračuje. Armáda patnácti set pretoriánů nařadí temnotu.

Keton pyšně kráčí z krvavých jatek posměšnou pomalou chůzí. Po zbroji mu tečou proudy rudé krve. V prstech svírá šhubající ocas dogarena. Všemi silami se bezúspěšně brání. Je nemilosrdně tažen proti své vůli. Před zraky stovek apaticky přihlížejících bratrů ho Keton mrští před sebe. Počká až vstane, zatřeše hrozivými ostny, vystřelí salvu. Pomalu, znuděně zvedne dlaň. Ostny zastaví psionická

bariéra. Levačkou ho vyzve k útoku. Dogaren mrští ocasem. Mine! Ketonova bota ho přišpendlí na místě. Čelistím nastaví loketní pancír. Za pohrdavého pretoriánského smíchu dogaren nepřekousne ruku. Vykloubí si čelisti. Dostane sprostou facku! Ponižující úder hřbetem rozevřeně dlaně shodí dogarena.

„*Já se nudím!*“ zakřičí Keton. „*Na co čekáš! Bojuj!*“ dogarenské oči vzhlíží na mocného pretoriána. „*Dělej! Vstávej! Chceš mě ponížit před bratry? Nic? Nestojíš za smrt mou rukou!*“ Drapne ho jako prázdný sud a mrští s ním do pretoriánské formace. Dvacet čepelí ho rozsápe na kaši.

Smrt podléhá beznaději. Žádný garénský útok neuspěje. Je tvrdě ztrestán pretoriánskou čepelí. Garénské moře ustrne. Neví, co má dělat. Oni... Utíkají!

„*Mistře!*“ vzdává Keton čest Ordosovi. Oba se vracejí z lovu.

„*Synu! Bratři!*“

„*Sláva Ordosovi! Sláva Rodossu!*“ křičí nezraněný sbor obklíčený chaosem. Mezi námi je padesátimetrová propast bezejmenné země. Tisíce očí civí na pretoriány, přemýšlí.

„*Na co čekají? Vyhlíží evakuační lodě? Hlupáci, živí Rodoss neopustí!*“

„*Děsíš smrt!*“ odpoví Ordos.

„*Já? Nesmysl, ještě jsem pořádně nezačal!*“

Oblohu ovládnou oka. Utvrdí vzdušnou převahu vyhlazením legarenských letek. Výsadkové lodě bezpečně zmizely za hranicí orbity.

Formaci gareníků prostoupí tisíce dogarenů, napřímí se k palbě.

Ordos s Ketonem zaujmou místa ve formaci. „*Vedeš si dobře, připraven vyzkoušet nové dovednosti?*“

Odpovím zvednutou levou dlaní. Zelená bariéra zaštití výhled. Pravá ruka drží sklopený meč.

Salva ostnů prosvítí zemí nikoho. Zastaví jí pretoriánské bariéry. Nárazy neustávají, pálí vším! Dunivé dopady smrtelných projektilů odráží poloprůhledná psionická energie mocných aur. Žádný nepenetruje.

„*Bezduché bestie, jsme pretoriáni z lodi Tor'ke!*“ křičí Ordos. „*Synové Rodossu. Výkvejte pretoriánské kasty. Naši pýchu nikdo nepokoří! Přísahám, že nikde nenajdou klidu! Vyženeme je! Za Rodoss! Vpřed!*“ Společným krokem vyběhneme vstříc chaosu. Překonáme pás nikoho a získáme ho zpátky původním majitelům. Vrazíme do masy, které nezbývá nic jiného, než podlehnout. První řada, druhá, třetí... Mizí pod psionickými čepelemi. Neskutečné počty zástupů tisíců garenů jsou ničím! Zmasakrovaná těla hyzdí zemi. Pronikáme stále hlouběji. Jistým krokem kosím překvapené tvory. Tváří k přesile útočíme? Nemyslitelné!

Praskání krunýřů, výkřiky smrtelné agonie, krev, spálené maso, obnažené vnitřnosti lemují každý náš krok. Kde se zastavíme? Nevím, ale srdce bije odhodláním. Zdoláme moře i za cenu, že dojdeme až na konec pomyslného světa. Dnes si připíši stovky mrtvých. Slabý odvar proti mým bratrům. Ti počítají v tisících.

Plnohodnotný útok na všech frontách šíří moře. Krvavé běsnění nepolevuje. Po hodině, která trvá jako věčnost, spatříme světlo blízké hladiny. Poslední stovky padnou a my vyplavujeme na denní slunce.

Spatříme krásu rodosského světa. Panebože, my to dokázali. Vyschlé moře! Zírám, zpocený jako po maratonu. Garénové jsou minulostí.

Vyšší gravitace si vybírá daň. Padnu vyčerpáním. Měkoučké mechové podloží přivítá zoufalého človíčka. Voní po květech a bují životem. Třiceticentimetrový hmyzí tvor stojí u mé tváře. Cítím jeho strach, nejistotu, zmatení. Váhá, jsem přítelem či nepřitelem? Tenoučké přední tlapky zaujmou obranný postoj. Tlustějším tělem s maličkou hlavou připomíná pavouka. Osm očí upoutá zelená aura. Strach pomíjí. Přistoupí a nabízí pomocnou tlapku.

Vyprsknu smíchy. Má mě rád, chce mi pomoci. Přitom sám na tom není nejlépe. Zaschlý strup v místech chybějící zadní nohy vypráví smutný příběh. „*Chudáčku, ublížili ti?*“ Nerozumí.

Pohltní mě stín vysoké postavy. Jako provázek se pramínek světle červené aury provleče škvírou pod mým krkem. Napadne strup. Buňka po buňce, doroste celá noha. Tvor děkovně vzhledne k Ordosovi. Příchod pána Rodossu ho naplní štěstím. Skáče do výšky. Za cvrkotu tleská předními tlapkami.

On mu nepřiklání pozornost. Žije splněným snem. Jeho krví potřísněné tělo padne na kolena. Světle červené oči spatří navěky upřenou scénérii. Poznávají zapovězenou krajinu. Převisy, louky, majestátní stromy vítají ztraceného syna. Roky snil a vzpomínal. Procházel fotky, videozáznamy, aby nezapomněl. Holografická iluze konejšila smutkem týranou mysl. Najednou je doma. Nabere hrst svaté půdy. Přesype zrnka. Vzhledne k nebesům. „*Nejvyšší! Tvůj služebník ti děkuje...*“ s pokorou dojatě zvolá a zanoří čelo do posvátné země.

Ordosova příkladu následují všichni. Pole tisíců garénských zdechlin vyzdobí nadšení pretoriáni. Plnými doušky vychutnají poctu opět kráčet domovem. „*Za Zeronu! Za Dorgu! Jsme doma na Rodossu!*“ jásají.

Tvor se připomíná dotekem. Něžně pohladí prst. Vyvolá reakci.

Jak Ordos vstává, nabere tvora. Proudý červené aury mu dodají pocit absolutního bezpečí. Symbolicky vytvarují pohodlný měkký obláček a přenesou ho k rudým očím. „*Naše fauna. Jedinečná, nenahraditelná, překypuje vymřelými druhy. Jen na Rodossu našly spásné útočiště.*“

Třením zadních nožiček pje píseň. Jedinec hovoří úchvatnými tóny za celou rodosskou přírodu. Trpí, plácou, utíkají a toužebně vzhlíží k mocným ochráncům.

„*Nezoufej, jsme tady, společně vyženeme nepřítele,*“ konejší ho Ordos. Tvor zavře oči, napodobí uctivou poklonu. Někam ukáže. „*Víme...*“ Nabídne mi ruku: „*Ronalde vstávej. Pozor kam šlapeš. Vzácné oázy rodosské krásy stále žijí.*“

„*Copak zběsilá, krvavá řež neskončila?*“ usednu a vydechnu. Tvor opatrně vykročí na mé koleno, viditelně zaujatý mou nezvyklou podobou. Aby ne, člověka určitě nespátril. Zaměřím směrem, kam ukazoval. Úžasem zkamením. Do nebes se tyčí gigantická stavba.

Hrubé rysy začínají dvěma vzdálenými jezery, ze kterých vytryskly dva mohutně tlusté proudy vody. Čím výš jsou, tím blíž. Až se spojí a spletou do neoddělitelného celku. Uprostřed pod spojením visí kapka. Oční implantát změří budovu, přidává detaily. Jezera mají výšku deseti metrů.